

## Arrest

**nr. 325 340 van 17 april 2025**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat E. RAHOU  
Vlasmarkt 25  
2000 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de minister van Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. RAHOU en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker die de Marokkaanse nationaliteit bezit werd geboren in België op 26 januari 1988. Vanaf zijn geboorte tot midden 2016 had verzoeker een wettig verblijf in België.

1.2. Op 24 mei 2006 werd verzoeker door de jeugdrechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen. Hij werd onder toezicht gesteld.

1.3. Op 25 februari 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot en met 7 februari 2013.

1.4. Op 25 mei 2009 werd hij door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld wegens diefstal met geweld of bedreiging bij nacht door twee of meer personen. Verzoeker kreeg een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.

1.5. Op 7 september 2010 werd voormelde F-kaart gesupprimeerd omdat verzoeker op 27 augustus 2010 van ambtswege werd afgevoerd.

1.6. Naar aanleiding van een aanvraag tot herinschrijving werd verzoeker op 16 maart 2011 opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot en met 23 februari 2016. Op 19 augustus 2013 werd deze gesupprimeerd.

1.7. Op 29 oktober 2012 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens valsheid in geschriften, oplichting en wegens poging tot oplichting. De straf betrof een werkstraf van 100 uren en een geldboete van 100 euro met uitstel van 3 jaren.

1.8. Naar aanleiding van een aanvraag tot herinschrijving werd verzoeker op 16 juli 2015 opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot en met 2 juli 2020. Op 24 maart 2016 werd deze gesupprimeerd omdat verzoeker op 18 maart 2016 van ambtswege werd afgevoerd.

1.9. Op 4 mei 2016 werd verzoeker door de politierechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Sint-Niklaas, veroordeeld wegens het overtreden van een snelheidsbeperking. Hij kreeg een geldboete van 100 euro en het verlies van het recht tot sturen voor een periode van 45 dagen van alle categorieën.

1.10. Op 2 december 2016 werd verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen, wegens het gebruik van een draagbare telefoon in het verkeer en wegens het niet voldoen aan de technische eisen van het voertuig (autokeuring). Voor elk van de overtredingen bedroeg de geldboete 25 euro.

1.11. Op 22 december 2016 werd verzoeker opnieuw door de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld wegens inname van stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden. De straf betrof een geldboete van 200 euro en het verlies van het recht tot sturen voor een periode van 1 maand van alle categorieën en met examen (medisch, psychologisch).

1.12. Op 27 februari 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen, (op verzet d.d. 25.03.2014) veroordeeld wegens het bezit van verdovende middelen, aanschaffing /aankoop, vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning, invoer, vervaardiging zonder vergunning. Hij kreeg een gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar en een geldboete van 75 euro met uitstel van 1 jaar.

1.13. Op 28 februari 2018 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen (op verzet d.d. 04.01.2017), veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling) en wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling). De straf bestond uit een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaren en een geldboete van 100 euro met uitstel van 3 jaren.

1.14. Op 6 maart 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld wegens het bezit van verdovende middelen, aanschaffing / aankoop, transit, ten aanzien van, vervaardiging. Hij kreeg een gevangenisstraf van 15 dagen.

1.15. Op 28 maart 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld wegens poging tot afpersing, bij nacht opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging (meermaals), mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Hij kreeg een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.

1.16. Op 8 mei 2018 trof verweerder ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in de vorm van een bijlage 13septies.

1.17. Op dezelfde dag kreeg verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van 8 jaar in de vorm van een bijlage 13sexies.

1.18. De in punt 1.16. bedoelde bijlage 13septies en het in punt 1.17. bedoelde inreisverbod werden bij arresten van 25 oktober 2018 met nummers 211.506 en 211.510 vernietigd door de Raad.

1.19. Op 19 mei 2020 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind A.M.

1.20. Op 20 oktober 2020 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20.

1.21. Op 25 augustus 2023 diende verzoeker een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind A.M.

1.22. Op 27 februari 2024 trof verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20.

1.23. Op 25 mei 2024 diende verzoeker een derde aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.24. Verweerder trof op 5 december 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.05.2024 werd ingediend door:*

*Naam: [A.]*

*Voorna(a)m(en): [A.]*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboortedatum: [...]*

*Geboorteplaats: [...]*

*Identificatienummer in het Rijksregister: [...]*

*Verblijvende te: [...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde [A.M.] (NN. [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: '§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.'*

*Het verblijfsrecht dient aan betrokkene geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.*

*Betrokkene heeft de volgende veroordelingen op zijn naam:*

*- Op 24.05.2006 wordt hij door de Jeudrechtbank Antwerpen veroordeeld wegens diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen. Hij wordt onder toezicht gesteld.*

*- Op 25.05.2009 wordt hij door het Hof van Beroep Antwerpen veroordeeld wegens diefstal met geweld of bedreiging bij nacht door twee of meer personen. Hij krijgt een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.*

- Op 29.10.2012 wordt hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, wegens oplichting en wegens poging tot oplichting. De straf betreft een werkstraf van 100 uren en een geldboete van 100 euro met uitstel van 3 jaren.
- Op 04.05.2016 wordt hij door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen afdeling Sint-Niklaas veroordeeld wegens het overtreden van een snelheidsbeperking. Hij krijgt een geldboete van 100 euro en het verlies van het recht tot sturen voor een periode van 45 dagen van alle categorieën.
- Op 2.12.2016 wordt hij veroordeeld door de Politierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen wegens het gebruik van een draagbare telefoon in het verkeer en wegens het niet voldoen aan de technische eisen van het voertuig (autokeuring). Voor elk van de overtredingen bedraagt de geldboete 25 euro.
- Op 22.12.2016 wordt hij opnieuw door de Politierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld wegens andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden. De straf betreft een geldboete van 200 euro en het verlies van het recht tot sturen voor een periode van 1 maand van alle categorieën en met examen (medisch, psychologisch)
- Op 27.02.2018 wordt hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen (op verzet dd. 25.03.14) veroordeeld wegens het bezit van verdovende middelen; aanschaffing / aankoop : vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning : invoer : vervaardiging zonder vergunning. Hij krijgt een gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel van 1 jaar en een geldboete van 75 euro met uitstel van 1 jaar.
- Op 28.02.2018 wordt hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen (op verzet dd. 04.01.2017) veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling), wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling) en wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling). De straf bestaat uit een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaren en een geldboete van 100 euro met uitstel van 3 jaren.
- Op 6.03.2018 wordt hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld wegens het bezit van verdovende middelen; aanschaffing / aankoop : transit, ten aanzien van : vervaardiging. Hij krijgt een gevangenisstraf van 15 dagen.
- Op 28.03.2018 wordt hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld wegens poging tot afpersing, bij nacht; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond; belaging (meermaals); mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Hij krijgt een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Uit de oplijsting van de veroordelingen blijkt dat betrokkene veelvuldig in aanraking gekomen is met het gerecht. Bovendien blijkt betrokkene een recidivist te zijn; hij laat zich meermaals in met het plegen van dezelfde strafbare feiten, ondanks een eerder opgelopen veroordeling. Betrokkene diende dus te weten dat o.a. diefstal en een inbreuk op de wetgeving inzake drugs niet door de beugel kan. Uit een eerdere veroordeling heeft betrokkene kennelijk geen lessen getrokken en blijft volharden in strafbaar, crimineel gedrag. Uit de oplijsting van de veroordelingen blijkt duidelijk dat betrokkene zich niet wenst te houden aan de geldende rechtsregels en normen in de Belgische samenleving. De feiten zijn bovendien ernstig te noemen.

Feiten van diefstal met geweld getuigen van een laakbare ingesteldheid en tonen geen enkel respect voor de fysieke en/of psychische integriteit van de medemens en geen respect voor de eigendom van andere personen. Deze misdrijven versterken het gevoel van onbehagen en onveiligheid in de samenleving. Het is duidelijk dat betrokkene handelde uit persoonlijk belang en zich niet bekommerde om de maatschappelijke en de individuele (fysiek/psychisch) gevolgen bij andere personen.

Ook de inbreuken op de wetgeving inzake drugs kunnen niet getolereerd worden. Ze betekenen een gevaar voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en geven bovendien aanleiding tot het ontstaan van randcriminaliteit. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002,

*Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).” Betrokkene heeft dan kennelijk volgens de kwalificatie van de misdrijven de drugs niet gedeald; hij bezat ze en vervaardigde ze. Ook was hij kennelijk een hulp in het transporteren van de drugs. Het is duidelijk dat betrokkene hierdoor een bedreiging vormde niet alleen voor zijn eigen gezondheid en de daarmee gepaarde overlast in de samenleving, hij vormde ook een bedreiging voor de volksgezondheid doordat hij de drugs en het gebruik van de drugs mogelijk maakte in de samenleving.*

*Verder is betrokkene tot tweemaal toe veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot, samenlevende persoon of een persoon met wie hij heeft samengewoond. Hij heeft daarbij tevens die persoon belaagd en mondelinge of schriftelijke bedreigingen geuit. Dit is bijzonder ernstig gezien het gaat om een regelrechte inbreuk op de fysieke en psychische integriteit van een medemens, een persoon die kennelijk dicht bij betrokkene staat. Het schaadt het vertrouwen in elkaar. Opzettelijke slagen en verwondingen, belaging en mondelingen of schriftelijke bedreigingen laten een negatieve impact na op andere personen, hetwelk aanleiding kan geven tot het ontwikkelen van een trauma. Het verhoogt in sterke mate het onveiligheids- en waardigheidsgevoel van het slachtoffer.*

*Gezien het herhaaldelijk gebrek aan respect voor de wet en het herhaaldelijk gebrek aan eerbied voor sociale normen en waarden, het meermaals plegen van dezelfde feiten ondanks een eerdere veroordeling in hoofde van betrokkene, bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in strafbare feiten. Betrokkene heeft in het verleden meermaals de rechtregels niet gerespecteerd en eerbiedigd, en trekt kennelijk geen lering uit een eerdere veroordeling maar blijft volharden in strafbaar gedrag. Ook al dateren de laatste veroordelingen van in 2018, vormt dit geen element om te kunnen vaststellen dat de bedreiging niet langer actueel is. Betrokkene pleegde immers in het verleden veelvuldig inbreuken tegen de openbare orde. In die zin is het redelijk te stellen dat er afdoend een neiging bestaat om het gedrag in de toekomst te handhaven. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.*

*De veroordelingen hebben betrokkene kennelijk niet kunnen sensibiliseren een normconforme weg met respect voor de maatschappij te bewandelen. De maatschappij dient beschermd te worden tegen criminele feiten en diegenen die verantwoordelijk zijn voor de feiten. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*Wat betreft het evenredigheidsbeginsel, wordt gezien zijn veelvuldige veroordelingen het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt dus geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België leidt tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in onze samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie, noch sociaal noch cultureel, en dit ook niet*

wenst na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan zijn verblijf in het gastland.

Er wordt niet ontkend dat betrokkene geboren is in België. Zij ouders kwamen in 1975 naar België. Blijkens het administratief dossier heeft hij heel zijn leven in België gewoond, ondanks dat hij in 2016 zijn verblijfsrecht verloor. Betrokkene werd geboren te [...] en was op het moment van geboorte in wettelijk verblijf. Zijn verblijfstitel werd telkens verlengd tot hij op 18.03.2016 werd afgevoerd van ambtswege en overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15/12/1980 het verblijfsrecht verloor. Betrokkene trachtte zich op 19.05.2020 terug in regel te stellen door een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarig Belgisch kind in te dienen, dewelke geweigerd werd. Ook op 25.08.2023 volgde een nieuwe aanvraag gezinshereniging met zijn Belgisch kind.

Er kan echter bezwaarlijk worden geopperd dat betrokkene, ookal was hij lange tijd in wettelijk verblijf, zijn verblijf in België heeft aangewend om zich te integreren en te houden aan de geldende rechtsregels. Het parcours van betrokkene in België, sinds zijn meerderjarigheid, getuigt van desintegratie, gezien het veelvuldige contact met het gerecht en de politie. Van 13.12.2008 tot 31.12.2008, van 5.11.2009 tot 12.02.2010 en van 9.01.2018 tot 18.05.2018 zat betrokkene in detentie. Hij heeft 10 veroordelingen in België opgelopen. Het verblijf van betrokkene in België getuigt dus niet van onberispelijk gedrag; hij schaadt de openbare orde door zijn persoonlijk gedrag. Ondanks hij zijn hele leven in België woont, heeft hij de Belgische regels, normen en waarden duidelijk niet eigen gemaakt. Ook het krijgen van een Belgisch kind, en de relatie waaruit het kind is voortgekomen heeft betrokkene er duidelijk niet van kunnen weerhouden nieuwe feiten te plegen of ertoe te bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. Op 07.07.2014 wordt het kind (referentiepersoon) geboren. Van 9.02.2012 tot 29.11.2012 en van 2.07.2015 tot 6.10.2015 woonde hij samen met de moeder van het kind [D.S.] ^[...]. Betrokkene laat zich nog in 2015, 2016 en 2018 in met opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen, afpersing en bezit van drugs (zie lijst processenverbaal). Het vaderschap heeft betrokkene niet gemotiveerd om het welzijn en het belang van het kind voorop te stellen en om zijn kind zo goed mogelijk te begeleiden. Bovendien heeft betrokkene ook een broer en twee zussen, die ondertussen de Belgische nationaliteit hebben gekregen. Betrokkene zelf diende op 18.12.2006 ook een nationaliteitsverklaring in om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, maar de Belgische nationaliteit werd hem nooit toegekend. Wellicht spelen de feiten tegen de openbare orde in het bijzonder in zijn nadeel. Het feit dat zijn ouders, zijn broer en zijn zussen in België woonachtig zijn en ondertussen allen de Belgische nationaliteit hebben, is kennelijk geen voldoende motivatie geweest om geen strafbaar gedrag te stellen. De aanwezigheid van de familie is klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie geweest voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Wel integendeel, in 2018 wordt hij tot tweemaal toe veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot, samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Het vonnis ontbreekt in het administratief dossier, maar de titel van het misdrijf suggereert ten stelligste dat de feiten gericht waren aan iemand in zijn nabije familiekring. Betrokkene heeft dan wel tot 2016 steeds een wettelijk verblijf gekend, maar kon verwachten dat zijn feiten gepleegd tegen de openbare orde geen gunstig gevolg zouden geven voor zijn verblijfsstatus. Betrokkene wist op het moment dat hij aan het vaderschap begon, of hij had het toch moeten weten, dat de feiten van openbare orde een invloed zou hebben op zijn gezinsleven en de concrete invulling die hij eraan kon geven. Deze familiale belangen en zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin hebben betrokkene er nooit van weerhouden om continu feiten te plegen tegen de openbare orde en de sociale rust. In die zin achten wij deze beslissing tot weigering wegens redenen van openbare orde dan ook evenredig met de nadelige gevolgen die betrokkene en zijn gezin zullen ondervinden van deze beslissing. Betrokkene heeft meermaals het vertrouwen van de Belgische samenleving geschaad. Dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin kon bieden tegenover zijn gezin en het gezinsbelang niet vooropstelde, kan er bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in dergelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van het verblijf, verblijft betrokkene sinds zijn geboorte in België. Betrokkene is thans 36 jaar oud. Er kan niet worden ontkend dat betrokkene lang in België verblijft; echter hij heeft dit verblijf niet aangewend om te integreren. De herhaalde inbreuken op de openbare orde kunnen immers bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene rechten kan putten uit het plegen van veelvuldige inbreuken op de openbare orde. Vandaar dat zijn jarenlange verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van huidige beslissing.

*Wat betreft zijn leeftijd dient te worden opgemerkt dat betrokkene noch uiterst jong, noch uiterst oud is. Vandaar dat zijn leeftijd geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.*

*Betreffende zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Bij de gelegenheid tot hoorrecht op 12.01.2018 haalt hij geen medisch probleem aan, noch heeft hij dit spontaan naar voor gebracht naar aanleiding van deze aanvraag tot gezinshereniging. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen medische obstakels zijn tegen deze beslissing.*

*Wat betreft de gezinstoestand werden hierboven al enkele elementen aangehaald. Betrokkene is geboren in België, uit ouders met een verblijfsrecht in België. Hij heeft ook twee zussen en één broer. Zowel zijn ouders als zijn zussen en broer hebben de Belgische nationaliteit verkregen. Dit kan niet weerhouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Er werd reeds aangestipt dat het persoonlijke en het familiale belang van betrokkene ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien wat betreft de band met de meerderjarige zussen, broer en zijn ouders, kan er slechts worden gesproken van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen verwanten overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM indien naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Nergens kan blijken dat er sprake is van die vorm van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer, zussen of ouders.*

*Betrokkene dient huidige aanvraag in als vader van het minderjarig Belgisch kind [A.M.] [...]. Om zijn aanvraag te staven voegt hij talrijke foto's van hem en zijn kind toe, alsook bewijzen dat hij de alimentatie maandelijks overmaakt aan Fod Financiën. Kennelijk gebeurt de betaling van het onderhoudsgeld via de intermediaire instantie DAVO. Bij de voorgelegde stukken bevindt zich ook de voorpagina en de eindconclusie van een vonnis van de familierechtbank Antwerpen dd. 4.09.2019. Dat betrokkene een rol speelt in het vonnis kan worden afgeleid aan de hand van zijn rijksregisternummer, maar de specifieke gegevens van het vonnis ontbreken. Zo kan enkel worden gelezen dat de verblijfsregeling van de kinderen in een overeenkomst wordt vastgelegd, dat de kinderbijslag van 397 euro bedraagt en dat de vader na de regularisatie van zijn verblijf hoopt aan het werk te gaan. Verder staat te lezen dat de rechtbank het akkoord bekrachtigd. Wellicht gaat dit om een akkoord dat de ouders onderling hebben besloten, maar zonder meer concrete gegevens is het niet duidelijk hoe de betreffende omgangsregeling van de kinderen er uit ziet. Bij gebrek aan het volledige vonnis, moeten we ons dus baseren op de talrijke foto's van betrokkene met zijn kind. Er wordt niet ontkend dat hij een band heeft met zijn kind. Betrokkene heeft echter slechts voor een korte periode met zijn kind samengewoond, nl. van 02.07.2015 tot 6.10.2015. De weigering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde impact op het leven van het kind, als de weigering van een ouder die wel als een gezin samenwoont. Gezien betrokkene het vaderschap van bij het begin van het leven van het kind kennelijk niet vooropzette door het plegen van strafbare feiten en gezien hij behoudens een erg korte periode nooit samenwoonde met zijn kind, is het redelijk te stellen dat de grootste affiniteit van het kind uitgaat naar de moeder. Bij gebrek aan het volledige vonnis van de familierechtbank, hebben we enkel de foto's om de relatie tussen kind en betrokkene te beoordelen. Foto's zijn momentopnames, waaruit enkel een korte interactie tussen vader en kind kan worden bepaald. Bovendien zijn niet op alle foto's het kind en/of betrokkene te zien, waardoor hoogstens kan worden afgeleid dat het contact tussen betrokkene en zijn kind één keer per week of één keer per twee weken gebeurt. Foto's kunnen geen blijk geven van een duurzaam contact, dat lange tijd duurt. Aan de hand van de foto's kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene de daadwerkelijke zorg voor zijn kind draagt. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat zowel de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken als het aspect van materiële zorg en steun, bv. voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Gezien de foto's de indruk geven dat betrokkene en zijn kind elkaar slechts één keer per week/per twee weken zien, heeft de zorgtaak van betrokkene een marginaal karakter. Het kind woont op een ander adres bij de moeder, wat impliceert dat de dagdagelijkse zorg door de moeder wordt uitgevoerd. De terugvalbasis bij afwezigheid van betrokkene is de moeder [D.S.]. Om die reden kan ook geen afhankelijkheidsband worden vastgesteld van het kind tegenover betrokkene. Gezien betrokkene's zorgtaak marginaal van aard is, wordt het kind niet feitelijk gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten (en bij uitbreiding het grondgebied van de EU) wanneer aan betrokkene het verblijfsrecht wordt geweigerd.*

*Wat betreft de gezinsband met zijn kind, dient opgemerkt te worden dat het belang van het kind een primordiaal karakter doch geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het*

belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in zijn hoorrecht dd. 12.01.2018 een partner genaamd [S.V.L.] vernoemde. Betrokkene heeft kennelijk nooit samengewoond met deze persoon. Het is onduidelijk of betrokkene thans een relatie onderhoudt met haar. Evenmin is duidelijk of betrokkene op heden eventueel een relatie onderhoudt met de moeder van het kind [D.S.]. Betrokkene licht niet spontaan een partnerrelatie toe, waardoor dit geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene is weinig bekend. Gezien betrokkene lange tijd in wettelijk verblijf was en dus toegang had tot de reguliere arbeidsmarkt, is het niet onredelijk aan te nemen dat betrokkene economisch actief was in België. Ook door het indienen van huidige aanvraag wordt hij toegelaten tot de reguliere arbeidsmarkt. Hij is op beroepsactieve leeftijd. Voor zover betrokkene op heden economisch actief is in België, vormt dit geen reden om de huidige beslissing niet te nemen. Een economische activiteit in België is zonder meer een positief element en hij vermijdt zo ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Echter het is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, waardoor dit geen uitzonderlijk element is om alsnog tot het toekennen van een verblijfsrecht te besluiten. De economische activiteit van betrokkene weegt niet op tegen het schaden van de openbare orde in de samenleving.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene eigenlijk niets voor. Gezien zijn jarenlang verblijf, is het echter aan te nemen dat hij één van de landstalen machtig is, zoals hij ook aanhaalde in zijn hoorrecht dd. 12.01.2018. Ook is het redelijk te stellen dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Gelet zijn voorgeschiedenis, is het echter bezwaarlijk te stellen dat betrokkene zijn tijd in België heeft aangewend om zich te integreren in de Belgische samenleving. Wel integendeel, hij heeft zich begeven in een strafbaar milieu, wat indruist tegen de normen en waarden van de samenleving. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt immers net van een gebrek aan integratie. Betrokkene heeft jarenlang aanhoudend de normen en waarden in de Belgische samenleving aan zijn laars gelapt.

Ten slotte wat betreft de bindingen met het land van herkomst, blijkt nergens uit het dossier dat hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest in de zin van artikel 3 EVRM. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden reeds aanhaalde dat hij geen band heeft met Marokko, gezien hij in België geboren en getogen is en dat hij het Berbers slechts beperkt machtig is. Echter in zijn hoorrecht dd. 12.01.2018 haalt hij wel aan Arabisch te kunnen spreken/lezen. Ook zijn ouders en broer/zussen hebben een Marokkaanse achtergrond. Dat de Marokkaanse context en normen en waarden hem volledig onbekend zijn, kan weinig geloof aan worden gehecht. Enige voeling met het land van oorsprong (gebruiken, normen en waarden) verliest men niet zomaar doordat men in een ander land woonachtig is en zeker gezien zijn familie dezelfde achtergrond heeft. Dat hij een mindere band heeft met Marokko omdat hij er nooit gewoond heeft, kan worden aangenomen maar het volledig afwezig zijn van enige voeling met Marokko is niet redelijk aan te nemen. De mindere band met Marokko weegt hoe dan ook niet op tegen de schade die hij heeft aangericht in de Belgische samenleving. De vrijwaring van de openbare orde wordt belangrijker geacht dan het vermeende gebrek aan band met het land van herkomst. Vandaar dat de binding met het land van herkomst zich niet verzet tegen het nemen van huidige beslissing. De leeftijd van betrokkene laat toe te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis een leven in Marokko opnieuw op te bouwen, de banden met het land waarvan men de nationaliteit draagt aan te sterken en er in het levensonderhoud te voorzien.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: “De schending [...] van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [...], van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 [...], van het evenredigheidsbeginsel, de individualiseringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, het transparantiebeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van het Unierecht, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU)."

Hij betoogt als volgt:

*"Er dient in casu gewezen te worden op hoe gebrekkig het afhankelijkheidsonderzoek in de toepassing van artikel 20 VWEU en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten door verwerende partij werd gevoerd.*

*Verwerende partij stelt hieromtrent onder andere het volgende:*

*"[...]"*

*Bovenstaande motivering met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven met diens kind vermeld. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de al dan niet aanwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie rekening gehouden te hebben.*

*Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog. Deze motivering is niet ernstig.*

*Het afhankelijkheidsonderzoek dat verwerende partij voert is aldus fundamenteel gebrekkig. Om te bepalen of een derdelander, zoals verzoeker, een afgeleid verblijfsrecht zou moeten kunnen krijgen op grond van het Unieburgerschap van zijn kind, zijn er verschillende factoren die een rol spelen.*

*Ten eerste moet men rekening houden met het gegeven dat het weigeren van een verblijfsrecht van verzoeker, eveneens de effectieve rechten van zijn kind als Unieburger in het gedrang brengt, gezien dit kind zich feitelijk gedwongen zou zien het territorium van de Unie te verlaten.*

*Het Hof van Justitie oordeelde hieromtrent in haar arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C34/09), het volgende:*

*"42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).*

*43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.*

*44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.*

*45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. "*

*Als het om jonge kinderen gaat met de Belgische nationaliteit lijkt er dus weinig marge te bestaan voor de Belgische Staat een verblijfsrecht te weigeren. De weigering zou een uitzondering moeten zijn die gesteund is op de bewezen afwezigheid van een negatieve impact op de betrokken kinderen.*

*In het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15) heeft het Hof geoordeeld:*

*"65 Indien in de onderhavige zaken - het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan - bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdgedingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleenen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten*

die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleen, worden ontzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak). "

*Bij de beoordeling van het risico (!) dat de minderjarige Unieburger genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten dient te worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg heeft over het kind en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. Die beoordeling dient te gebeuren rekening houdende met artikel 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest:*

*"70 In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind"*

*In Chavez-Vilchez gaat het om ouders die uit elkaar zijn. Dit doet ertoe want een beslissing nemen over de noodzaak van de aanwezigheid van een ouder in een koppel dat nog samen is maakt ook een directe inmenging uit in de relatie tussen beide ouders.*

*Het Hof oordeelt in Chavez-Vilchez dan dat het feit dat het gegeven dat de andere ouder (eveneens Unieburger) de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen weliswaar relevant is maar niet volstaat om te besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie met de derdelands ouder bestaat dat het kind bij een weigering verblijfsrecht van die laatste zich genoopt zou zien de Unie te verlaten, maar dat alle betrokken omstandigheden in rekening moeten worden gebracht specifiek de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van affectieve relatie met beide ouders, als het risico voor het kind uit balans te geraken indien hij van de derdelands ouder gescheiden zou worden:*

*"71 Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder; burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden"*

*Verwerende partij neemt wel motieven op over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van het betrokken kind, maar het zijn platitudes, ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen. Het is niet gebaseerd op de feiten in het dossier of op enig echt onderzoek.*

*In laatste instantie herinnert het Hof in Chavez-Vilchez nochtans aan de onderzoeksplicht van de lidstaten op om basis van de verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen naar de gevolgen van een eventuele weigering verblijfsrecht op het kind (pnt 78 van het arrest).*

*Verwerende partij heeft geen enkel gedegen onderzoek gevoerd.*

*In het arrest van het Hof van justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:*

*"48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, *O e.a.*, C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61)."*

"De afhankelijkheidsrelatie dient dus onderzocht te worden. Het Hof vervolledigt in pnt 57 van dit arrest dat of er nu een inreisverbod is of niet, de afhankelijkheidsrelatie nog steeds onderzocht moet worden. Een inreisverbod speelt met andere woorden geen juridische rol van betekenis in die beoordeling. Het legt de lat voor de afhankelijkheidsverhouding niet hoger, het zorgt er niet voor dat er vermoed kan worden dat er géén afhankelijkheidsverhouding is, etc.

"57 (...) Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 IWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onttrokken. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."

"88 Om de redenen die in de punten 53 tot en met 62 en de punten 79 en 80 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, mag een lidstaat immers niet weigeren om een op zijn grondgebied door een derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in aanmerking te nemen, alleen omdat die derdelander niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan en dus illegaal op dat grondgebied verblijft, zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen.

89 Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie."

Het Hof geeft duiding over hoe de afhankelijkheidsrelatie tussen een derdelands ouder en minderjarige kinderen moet onderzocht worden en herhaalt daarbij de rechtspraak in ChavezVilchez:

"70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, ChavezVilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om - met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd - in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez- Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71)."

Het Hof bevestigt dus Chavez Vilchez en het onderzoek dat dient te gebeuren. Het is duidelijk dat er geen strikte criteria zijn, maar bepaalde relevante indicaties bij de beoordeling van de afhankelijkheids-verhouding. Het EHRM zou stellen dat het een feitelijke beoordeling vergt van geval tot geval. Het Hof van Justitie expliciteert dat het feit dat de minderjarige bij de ouder Unieburger woont dus niet determinerend is, en dat het geen noodzakelijke voorwaarde is dat de derdelander samenwoont met zijn kind.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hogere belang van het kind en er rekening houdend met dit hogere belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van

het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder geen verblijfsrecht krijgt. Er dient geen sprake te zijn van zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het is dus relevant, maar niet determinerend, wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last berust.

Het is ook relevant te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt (uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, die zorg kan gedeeld zijn) en of er een daadwerkelijke (geen uitzonderlijke of bijzondere) afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat één ouder 'echt' in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen sluit niet uit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelands-ouder bestaat. Een overheid kan een verblijfsrecht dus niet weigeren omdat één functionerende ouder waarbij een kind inwoont zou volstaan voor dat kind.

Het hoger belang van het kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is. Dit spoort allemaal heel mooi met de rechtspraak van het EHRM omtrent de veronderstelde afhankelijkheids-band tussen een ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32).

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen:

"Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind niet wordt betwist. Het EHRM heeft in verband met de belangenafweging in dergelijke gevallen er ook reeds aan herinnerd dat:

"It [the Court] reiterates that national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120)."

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders in de zin van artikel 8 EVRM (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2; RvV 17 april 2020, nr. 23292).

*In een recent arrest heeft het EHRM bevestigd dat bij de verwijdering van een vreemdeling met een gezin in een Verdragsstaat er toepassing moet gemaakt worden van de Boultifcriteria of Unercriteria, zonder enkel terug te vallen op openbare orde problematiek die meespeelt. Zelfs ernstige criminele feiten zijn slechts een element in de afweging die moet gebeuren en geven op zich de doorslag niet (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr 80343/17, §87). Bij een dergelijke beoordeling kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat een rechter in de Verdragsstaat reeds heeft vastgesteld dat het voor de kinderen omwille van hun verregaande integratie in de verdragsstaat voor hun hoger belang aangewezen is dat zowel zij als hun derdelands ouder in de Verdragsstaat kan blijven (EHRM, Unuane t. VK, §88-89).*

*Er dient op gewezen te worden dat zolang er zich geen fundamentele problemen voordoen in een gezin, er geen jeugdrechter of familierechter uitspraak zal doen over het hoger belang van het kind in die zin. Het zou pervers zijn dat bij het uitblijven van dergelijke familiale problemen en bijgevolg bij het uitblijven van enige rechterlijke beslissing in die zin, de overheid zou kunnen aannemen dat er niet werd aangetoond dat de volgehouden gezinsband en het directe, fysieke contact tussen ouder en kind in het belang van dat betrokken kind zou zijn.*

*Uit K.A. en uit Chavez-Vilchez kan niet afgeleid worden dat er een uitzonderlijke afhankelijkheid tussen ouder en kind zou moeten aangetoond worden vooraleer er sprake kan zijn van een risico dat de minderjarige Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie te verlaten, of dat die inschatting niet conform de rechtspraak van het EHRM in artikel 8 EVRM dossiers zou moeten verlopen. Er kan evenmin uit afgeleid worden dat de zorg van één bereidwillige ouder volstaat om te besluiten dat er geen dergelijke afhankelijkheid en geen dergelijk risico zou bestaan.*

*Al wat het Hof van Justitie stelt is dat het loutere bestaan van een afstammingsband, juridisch of biologisch, tussen een kind en zijn ouder niet volstaat om te stellen dat er een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU (punt 75 en 76 van het K.A. arrest), terwijl het EHRM stelt dat er wel verondersteld wordt dat er een gezinsleven bestaat tussen ouder en kind.*

*Er dient herinnerd te worden aan punt 44 van het Ruiz Zambrano arrest, m.n. dat het uitgangspunt is dat de ouder-kind band er bij een geweigerd verblijfsrecht toe zou leiden dat het kind de ouder vergezelt en diens rechten als Unieburger niet kan uitoefenen.*

*Ook het EHRM hanteert als uitgangspunt een afhankelijkheidsband tussen ouder en kind.*

*Uit het K.A. arrest blijkt een duidelijk a contrario argument in die zin, m.n. in punt 65 waarin er voor de band tussen volwassenen -anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn zoals in het Zambrano arrest- het slechts in uitzonderlijke gevallen zal zijn dat er tussen twee familieleden een afhankelijkheidsverhouding van die aard bestaat dat dit zou leiden tot het vertrek van de Unieburger uit de Unie bij weigering verblijfsrecht aan het familielid.*

*In punt 71 Chavez-Vilchez verwoordt het HvJ het zo dat duidelijk is dat het aan de overheid is, indien deze wil aanvoeren dat er 'niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat' om alle betrokken omstandigheden in beschouwing te nemen omtrent o.a. de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.*

*Dit houdt een onderzoek in dat de overheid dient te voeren wil deze aanvoeren dat, in tegenstelling tot wat gangbaar is en zeker voor jonge kinderen, er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind bestaat dat art. 20 VWEU in het geding komt. Verwerende partij voert geen enkel onderzoek in die zin, steunt zich niet op wetenschappelijke literatuur maar formuleert louter enkele hypotheses.*

*In punt 78 herhaalt het Hof nochtans letterlijk dat er hiervoor een onderzoeksplicht, i.e. een actieve plicht te onderzoeken, op de lidstaten rust.*

*Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.*

*Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat.*

*De afhankelijkheidsrelatie tussen een jong kind en diens ouder moet, alvast tot op enige hoogte, verondersteld worden. Het is immers onmogelijk om te bewijzen dat iets zo evident als het feit dat een jong*

kind de liefde, warmte, aandacht en zorg van een ouder nodig heeft en dat een ouder geen meer vervullende relatie kan hebben als met een jong kind. Hoe zou men moeten beschrijven wat het betekent om je kind te troosten als het rechtop zit in bed te snikken omdat het een nachtmerrie heeft, hoe beschrijf je wat het betekent om samen verhaaltjes te lezen voor het slapengaan, gemeenschappelijke humor en herinneringen te ontwikkelen, elkaar vast te pakken, het vel van je kind te voelen, diens haren te wassen, diens teennagels te knippen, tanden te poetsen, boterhammen te smeren, lekkers in een lunchbox te smokkelen, te verblijden met onverwachte uitstapjes, samen te tekenen, samen te spelen, et cetera. Dat is een onmogelijke opdracht, en een dergelijke band moet vermoed worden tot er op zijn minst ernstige aanwijzingen zijn van het tegendeel.

In casu

Concreet motiveert verwerende partij als volgt:

"[...]"

Verzoeker wijst op recent onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands ouder op de Britse partner en kinderen :

"Children: Although protected by domestic and international law, children's best interests are conditional. The rights of children born to mixed-immigration status couples are coloured by their parents' immigration status and any criminal record. A parent's precarious immigration status (particularly when resulting in separation, forced unemployment or damaged mental health) causes children emotional, behavioural and educational harm and can diminish their sense of Britishness. Parents worry about the future repercussions of their children's anger at the British authorities.

Family formation: The family-life decisions and experiences of British women are directly affected by their TCN partners' immigration status precariousness. This includes decisions around having children, with interviewees delaying starting families, feeling unable to be stay-at-home mums, or relinquishing maternity leave to return to work quickly (with implications for breastfeeding). In many cases, citizen partners feel a conflict between resolving their partners' immigration status and doing best by their children.

Power and responsibility: Precarious migrants often display early and extreme reliance on partners (and sometimes also their in-laws), including in terms of accommodation, food and finances. Citizen partners take on excessive responsibility, from providing emotional stability and income, to managing the legal and administrative applications. This leads to financial and mental health stress and shapes relationship dynamics. Power hierarchies can encourage citizen partners to adopt 'saviour' roles or alternatively behave in potentially abusive ways, such as withholding food, money and documents, or threatening to report partners to the Home Office during arguments or break-ups. "

"Impacts: Separation is deeply distressing for the whole family and particularly damaging to children. It causes significant harm, including to relationships, mental health, legal cases and finances. Decision makers underplay such harm and may even use temporary separations (e.g. by prison or immigration detention) to argue that families have demonstrated they could manage with long-term separation. Damage to children is evident in their behaviour, mental health and school attainment. They may develop emotional, behavioural and educational problems, including anxiety, depression and attachment difficulties. Skype is not an adequate alternative to in-person relationships." (stuk 2, Griffiths, M. and C. Morgan (2021) Deportability and the Family: Mixed- immigration, status families in the UK Report. Bristol: University of Bristol, pg 4-8)"

De impact zal zonder onderzoek van een familierechtbank, jeugdrechtbank, parket of expert per definitie onzeker zijn, maar er zijn enkel aanwijzingen dat de impact op verzoekers kinderen en partner enkel negatief kan zijn en erg schadelijk op de korte en de lange termijn.

Vaderschap houdt natuurlijk veel meer in dan een regelmatige financiële transactie of een sporadisch bezoek in het land waar verzoeker zich zou bevinden.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders, ookal ziet het kind verzoeker maar 1 keer, soms twee keer per week. Er is in ieder geval sprake van een duurzaam, frequent en repetitief contact tussen vader en zoon.

In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

In EHRM, Nunez t. Noorwegen, wordt een Noorse rechter geciteerd in par. 24 die verwijst naar paragraaf 18 van General Comment No. 7 (2005) van het VN Kinderrechtencomité waarin gewezen wordt op de desastreuze impact van de verwijdering van een ouder op kinderen onder de acht jaar:

"Young children are especially vulnerable to adverse consequences of separations because of their physical dependence on and emotional attachment to their parents/primary caregivers. They are also less able to

*comprehend the circumstances of any separation. Situations which are most likely to impact negatively on young children include ... situations where children experience disrupted relationships (including enforced separations)".*

*Chavez-Vilchez, punt 71, vereist dat er vertrokken wordt vanuit het hoger belang van de kinderen: "Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden."*

*De elementen die er worden opgesomd zijn niet limitatief en dienen van elkaar onderscheiden te worden. Verwerende partij maakt hier een karikatuur van.*

*Verwerende partij haspelt gegevens door elkaar en maakt zich hierdoor schuldig aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Wat de "lichamelijke en de emotionele ontwikkeling" heeft de verwerende partij zich zelf niet de moeite getroost hieromtrent te motiveren.*

*Wat de affectieve relatie betreft, die wordt overbodig zodra er eveneens een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat, en het risico om uit evenwicht gebracht te worden is per definitie "marginaal" indien er een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat.*

*Het permanent gescheiden moeten leven van zijn vader, zal voor het kind van verzoeker een zeer ernstige en effectieve invloed hebben dewelke allesbehalve aan te stippen valt "als marginaal".*

*Chavez-Vilchez wordt volledig uitgehold, het vindt eigenlijk enkel nog toepassing in het geval dat er geen of amper een affectieve relatie bestaat met de Belgische ouder.*

*Het is ook bijzonder dat verwerende partij voorbij gaat aan de kwetsbare positie van de moeder van het kind wanneer verzoeker het verblijfsrecht geweigerd wordt, wat als ouder verschillende logistieke uitdagingen met zich meebrengt.*

*Verweerder motiveert ook:*

*"Het kind woont op een ander adres bij de moeder, wat impliceert dat de dagdagelijkse zorg door de moeder wordt uitgevoerd. De terugvalbasis bij afwezigheid van betrokkene, is de moeder Dejafve Silvana. Om die reden kan ook geen afhankelijkheidsband worden vastgesteld van het kind tegenover betrokkene".*

*Bovenstaande motivering van verwerende partij slaat kant noch wal. Wanneer 1 van beide ouders afwezig is, om welke reden dan ook, dan is de primaire terugvalbasis van een kind ALTIJD in eerste instantie de andere ouder. Dit ook in ouderschapsrelaties waarbij verblijf geen rol speelt.*

*Verzoeker wenst verder te benadrukken dat hoewel hij niet de dagdagelijkse zorg van zijn kind op zich neemt, hij zijn kind wel minstens 1 keer per week ziet en doorheen de week ook telefonische contacten met zijn kind onderhoudt. Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij een zeer goede band heeft met de moeder van zijn kind, hetgeen ook blijkt uit de toegekende omgangsregeling, en hij weldegelijk fungeert als terugvalbasis wanneer de moeder hulp nodig heeft.*

*Het vaderschap van verzoeker kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor jouw kinderen. Je moet jouw kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ... Een kind van 10 jaar is niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.*

*Online communicatie met jonge kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie.*

*Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat:*

*"dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).*

Of:

*"in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder" (eigen vertaling).*

*Verwerende partij stelt verder dat er sprake dient te zijn van een "bijzondere afhankelijkheidsrelatie" vooraleer er sprake zou kunnen zijn van een afgeleid verblijfsrecht.*

*Zoals eerder al gesteld vereist K.A. geenszins dat de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind ook 'bijzonder' is.*

*Het is verder onmogelijk om over kinderrechten te spreken zonder de beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité erbij te halen.*

*Verzoeker wenst in deze te verwijzen naar de relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind in Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017. Ellen DESMET wijst er met CHETAIL op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag:*

*"de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging.<sup>111</sup> Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden<sup>112</sup>. Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf."*

*De afhankelijkheid tussen minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen wil het geoordeelde in Chavez-Vilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.*

*Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving.*

*Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsapp contact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid, en het is moeilijk voor een kind om op die manier contact te houden wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.*

*Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn kind nergens anders beleven. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.*

*Er dient op gewezen te worden dat de toepassing van artikel 20 VWEU dient onderscheiden te worden van de bescherming die artikel 8 EVRM met zich meebrengt.*

*Hoewel verzoeker niet samenwoont met zijn kind wordt het ouderlijk gezag en de financiële en affectieve last van het kind gezamenlijk, door verzoeker en de moeder, gedragen. Hierdoor is het weerlegbaar vermoeden dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, van toepassing. Er liggen verder in het administratief dossier geen stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Verzoeker wenst in deze te wijzen op de gevoegde loonfiches waaruit blijkt dat hij, wanneer hij toegelaten was om te werken in België, full time aan het werk was om zo de financiële last van zijn kind te kunnen dragen.*

*Verzoeker wilt er verder aan herinneren dat het recht op gezinshereniging met een Belgisch kind er is gekomen naar aanleiding van het Ruiz Zambrano arrest. Het is in Chavez-Vilchez dat het afhankelijkheidsonderzoek waar verwerende partij naar verwijst er gekomen is, dat wil zeggen, los van het*

*bestaan van een inreisverbod. Het HvJ heeft erin K.A. aan herinnerd dat zelfs indien er een inreisverbod werd opgelegd artikel 20 VWEU, Ruiz Zambrano en Chavez Vilchez nog steeds gelden en de afhankelijkheid nog steeds beoordeeld dient te worden.*

*De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.*

*Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.*

*Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.*

2.2. In het verzoekschrift wordt niet uiteengezet op welke wijze de “individualiseringsplicht” en het “transparantiebeginsel” als beginselen van Unierecht door de bestreden beslissing met de voeten werden getreden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, bepalingen die het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel bevatten, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze hij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Deze onderdelen van het eerste middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 43, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), gesteld dat verzoekers aanvraag tot erkenning van zijn verblijfsrecht in functie van zijn Belgisch minderjarig kind moet worden geweigerd om redenen van openbare orde. Vervolgens duidt verweerder overeenkomstig het aan artikel 43 van de Vreemdelingenwet gekoppelde artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet waarom het persoonlijk gedrag van verzoeker dat aan de basis van zijn strafrechtelijke veroordelingen ligt, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Overeenkomstig dezelfde bepaling toetst verweerder het evenredigheidsbeginsel en gaat hij over tot een belangenafweging waarbij hij rekening houdt met de elementen die verzoekers zaak kenmerken, met name zijn lang wettig verblijf in België, het feit dat hij een Belgisch minderjarig kind heeft evenals een moeder, broer en zussen die de Belgische nationaliteit bezitten. Tot slot houdt verweerder rekening met de elementen vervat in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet waarbij hij uitgebreid verduidelijkt waarom deze de bestreden beslissing niet in de weg staan.

Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij verweerder verwijt “geen specifieke elementen” met betrekking tot het gezinsleven met zijn kind te vermelden of zich te beperken tot een stereotiepe motivering of een “louter theoretisch betoog”. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij in zijn uiteenzetting inhoudelijk betwist. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.4. De inhoudelijke betwisting wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Artikel 8 van het EVRM houdt kortgezegd garanties in voor de bescherming van een privé- en gezins- of familieleven, met inbegrip van het respect voor het hoger belang van het kind. Dit vindt zijn tegenhanger in de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.5. Het blijkt niet dat verzoekers minderjarig Belgisch kind gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Verzoeker houdt dit ook niet voor. Derhalve is artikel 40ter, § 2, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*

*1° [...];*

*2° [...];*

*3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.*

*[...]*

*§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonst dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.*

*Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”*

2.6. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024, artikel 11). Uit de parlementaire voorbereiding van voormelde wet van 10 maart 2024 blijkt dat de wetgever deze wetsbepaling in overeenstemming heeft willen brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf overeenkomstig artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg.

2.7. Het past dan ook om te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in deze.

2.7.1. Het arrest van 8 mei 2018 (nr. C-82/16, K.A.) van het Hof van Justitie bevat een aantal overwegingen die betrekking hebben op het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is. Samengevat komt de redenering van het Hof van Justitie neer op het volgende:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die dertelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is toe te kennen.

- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheids-verhouding bestaan dat het kind zou zijn gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is.
- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind.
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is.
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

2.7.2. In zijn arrest in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 van 5 mei 2022 heeft het Europees Hof van Justitie het voormelde herhaald:

*“65 In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].*

*66 Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].*

*67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].*

*68 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”*

maar ook het volgende daaraan toegevoegd:

*“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”*

en geconcludeerd:

*“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”*

2.8. Verzoeker voert een ruim theoretisch betoog waarbij onder meer rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM, een “recent” rapport uit 2017, dat de neerslag vormt van een onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd over de impact van de verwijderbaarheid van een derdelander ouder op de Britse partner en kinderen alsook beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité aan bod komen. Hij trekt hieruit conclusies waarvan de Raad akte neemt. Als concrete hoofdkritiek leest de Raad dat verweerder een “fundamenteel gebrekkig” onderzoek voerde naar de afhankelijkheidsrelatie die zou bestaan tussen hem en zijn zoon. De andere punten van kritiek komen aan bod tijdens onderstaande bespreking.

2.9. Voor wat betreft de aspecten van dagdagelijkse zorg en het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische zoon kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

*“Betrokkene dient huidige aanvraag in als vader van het minderjarig Belgisch kind [A.M.] °[...]. Om zijn aanvraag te staven voegt hij talrijke foto's van hem en zijn kind toe, alsook bewijzen dat hij de alimentatie maandelijks overmaakt aan Fod Financiën. Kennelijk gebeurt de betaling van het onderhoudsgeld via de intermediaire instantie DAVO. Bij de voorgelegde stukken bevindt zich ook de voorpagina en de eindconclusie van een vonnis van de familierechtbank Antwerpen dd. 4.09.2019. Dat betrokkene een rol speelt in het vonnis kan worden afgeleid aan de hand van zijn rijksregisternummer, maar de specifieke gegevens van het vonnis ontbreken. Zo kan enkel worden gelezen dat de verblijfsregeling van de kinderen in een overeenkomst wordt vastgelegd, dat de kinderbijslag van 397 euro bedraagt en dat de vader na de regularisatie van zijn verblijf hoopt aan het werk te gaan. Verder staat te lezen dat de rechtbank het akkoord bekrachtigd. Wellicht gaat dit om een akkoord dat de ouders onderling hebben besloten, maar zonder meer concrete gegevens is het niet duidelijk hoe de betreffende omgangsregeling van de kinderen er uit ziet. Bij gebrek aan het volledige vonnis, moeten we ons dus baseren op de talrijke foto's van betrokkene met zijn kind. Er wordt niet ontkend dat hij een band heeft met zijn kind. Betrokkene heeft echter slechts voor een korte periode met zijn kind samengewoond, nl. van 02.07.2015 tot 6.10.2015. De weigering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde impact op het leven van het kind, als de weigering van een ouder die wel als een gezin samenwoont. Gezien betrokkene het vaderschap van bij het begin van het leven van het kind kennelijk niet vooropzette door het plegen van strafbare feiten en gezien hij behoudens een erg korte periode nooit samenwoonde met zijn kind, is het redelijk te stellen dat de grootste affiniteit van het kind uitgaat naar de moeder. Bij gebrek aan het volledige vonnis van de familierechtbank, hebben we enkel de foto's om de relatie tussen kind en betrokkene te beoordelen. Foto's zijn momentopnames, waaruit enkel een korte interactie tussen vader en kind kan worden bepaald. Bovendien zijn niet op alle foto's het kind en/of betrokkene te zien, waardoor hoogstens kan worden afgeleid dat het contact tussen betrokkene en zijn kind één keer per week of één keer per twee weken gebeurt. Foto's kunnen geen blijk geven van een duurzaam contact, dat lange tijd duurt. Aan de hand van de foto's kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene de daadwerkelijke zorg voor zijn kind draagt. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat zowel de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken als het aspect van materiële zorg en steun, bv. voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Gezien de foto's de indruk geven dat betrokkene en zijn kind elkaar slechts één keer per week/per twee weken zien, heeft de zorgtaak van betrokkene een marginaal karakter. Het kind woont op een ander adres bij de moeder, wat impliceert dat de dagdagelijkse zorg door de moeder wordt uitgevoerd. De terugvalbasis bij afwezigheid*

*van betrokkene is de moeder [D.S.]. Om die reden kan ook geen afhankelijkheidsband worden vastgesteld van het kind tegenover betrokkene. Gezien betrokkenes zorgtaak marginaal van aard is, wordt het kind niet feitelijk gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten (en bij uitbreiding het grondgebied van de EU) wanneer aan betrokkene het verblijfsrecht wordt geweigerd.”*

2.10. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de vaststellingen van verweerder niet betwist dat hij *“slechts voor een korte periode met zijn kind [heeft] samengewoond, nl. van 02.07.2015 tot 6.10.2015”* en dat hij niet de daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind. Hij geeft alleszins zelf aan in het verzoekschrift dat hij *“niet de dagdagelijkse zorg van zijn kind op zich neemt”*. In dat geval dient verweerder overeenkomstig artikel 40ter, §3 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden en het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn zoon alsook met de gevolgen die een verblijfsweigerende heeft op het recht van vrij verkeer en verblijf voor deze laatste. De Raad stelt op basis van voormelde motieven vast dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een concreet onderzoek heeft gevoerd naar het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische minderjarige zoon, dit op basis van de stukken die verzoeker als aanvrager van een verblijfskaart heeft voorgelegd. Verzoeker kan de bestreden beslissing er dan ook niet van betichten niet te zijn gebaseerd op feiten eigen aan het dossier. In het bijzonder heeft verzoeker niet meer voorgelegd dan:

- een onvolledig vonnis van de familierechtbank te Antwerpen van 4 september 2019; verzoeker legde enkel de voorpagina en eindconclusie voor waarin niet kan worden gelezen hoe de omgangsregeling die hij met zijn zoon heeft er concreet uit ziet;
- screenshots van verzoeker die poseert samen met zijn zoon, waaronder veel dubbels, die worden beoordeeld en besproken door verweerder;
- screenshots betreffende de kwestie van alimentatiegeld.

2.11. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verweerder uit de door verzoeker overgemaakte stukken afleidt dat verzoekers zorgtaak voor het kind *“marginaal”* is. Op grond hiervan komt verweerder tot de conclusie dat er geen afhankelijkheidsband is tussen verzoeker en zijn kind en dat dit kind niet feitelijk wordt gedwongen het Belgisch grondgebied en bij uitbreiding dat van de Unie te verlaten indien verzoeker het verblijfsrecht wordt geweigerd. Verzoeker acht de benadering van de verwerende partij *“niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect”* maar hij geeft niet aan hoe verweerder tot een andere conclusie had moeten en kunnen komen gezien de schaarse stukken die hij heeft overgemaakt.

2.12. Redelijkerwijs houdt voormelde conclusie in dat verweerder van oordeel is dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van verzoekers zoon hierdoor niet wordt geschaad en uit verzoekers betoog blijkt dat hij het ook zo heeft begrepen. Noch door zonder meer te citeren uit een *“recent onderzoek dat in het Verenigd Koninkrijk werd gevoerd omtrent de impact van de verwijderbaarheid van een derdelands ouder op de Britse partner en kinderen”* – dat van 2017 dateert en dus bezwaarlijk als *“recent”* kan worden bestempeld – noch door op algemene wijze aan te voeren dat er *“enkel aanwijzingen zijn dat de impact op verzoekers kinderen [sic] en partner enkel negatief kan zijn en erg schadelijk op de kort en de lange termijn”*, noch door met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM te poneren dat de verwijdering een *“schadelijke impact op een kind [heeft] en diens evenwichtige ontwikkeling [verstoort]”*, noch door te poneren dat het permanent gescheiden leven van zijn vader voor het kind een *“zeer ernstige en effectieve invloed hebben dewelke allesbehalve aan te stippen valt als marginaal”* slaagt verzoeker erin aan te tonen dat verweerdens voormelde conclusie kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig, disproportioneel of strijdig is met de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoeker poneert dat hij niet in staat is om zijn vaderschap vanuit het buitenland uit te oefenen, dat hij geen *“betekenisvol contact”* kan hebben met zijn zoon via moderne communicatiemiddelen of dat *“online communicatie met jonge kinderen totaal onvoldoende [is]”*. Dergelijks kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Wat er ook van zij, het volstaat niet om te citeren uit rechtspraak van het EHRM waarin kan worden gelezen dat het verbreken van het contact tussen een ouder en een zeer jong kind aanleiding kan geven tot een toenemende verslechtering van hun relatie. Verzoekers zoon is tien jaar oud en heeft aldus redelijkerwijs een leeftijd die het mogelijk maakt enige relatie met verzoeker te onderhouden via moderne communicatiemiddelen. De rechtspraak van het EHRM verzet zich ook niet tegen moderne communicatiemiddelen om verder invulling te geven aan familiebanden in het buitenland (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59). De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker zelf stelt dat hij alhier doorheen de week telefonische contacten met zijn kind onderhoudt. Uiteraard vormt contact via moderne communicatiemiddelen geen fysiek contact, maar verzoeker kan niet datgene eisen wat zou voortvloeien uit een dagdagelijkse zorg voor zijn zoon of een afhankelijkheidsverhouding met hem, die in casu geen van beide blijken.

2.13. Verweerder geeft in de bestreden beslissing aan wat verstaan wordt onder *“het concept van dagdagelijkse zorg”*. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Verweerder komt zoals gezegd op basis van de stukken die verzoeker heeft overgemaakt tot de vaststelling dat verzoekers zorgtaak voor het kind *“marginaal”* is, waardoor het volgens verweerder niet kan worden aanzien als daadwerkelijke zorg, die volgens hem door de moeder wordt verstrekt. Verzoeker betoogt zelf dat hij zijn kind *“maar 1 keer, soms twee*

keer per week” ziet – verderop in het verzoekschrift betoogt hij dan weer dat hij zijn kind “minstens 1 keer per week” ziet –, maar hij is van oordeel dat er “in ieder geval” sprake is van een “duurzaam, frequent en repetitief contact tussen vader en zoon”. Hiermee weerlegt verzoeker niet de vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing dat hij geen zicht heeft op de concrete omgangsregeling bij gebrek aan het volledig vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 4 september 2019 evenmin als de door verweerder gedane beoordeling van de door verzoeker voorgelegde foto’s (zie infra) waaruit hij afleidt dat verzoekers zorgtaak een marginaal karakter heeft. Doen hieraan ook geen afbreuk: verzoekers niet gestaafde beweringen dat hij “doorheen de week” telefonische contacten onderhoudt met zijn zoon, dat hij een zeer goede band heeft met de moeder van zijn zoon die zou moeten blijken uit de omgangsregeling – waarvan onduidelijk is hoe ze er concreet uit ziet gelet op het voorliggend onvolledig vonnis –, of dat hij zou fungeren als terugvalbasis “wanneer de moeder hulp nodig heeft” of nog dat “Wanneer 1 van beide ouders afwezig is, om welke reden dan ook, dan is de primaire terugvalbasis van een kind ALTIJD in eerste instantie de andere ouder”. Voorts blijkt nergens uit, zoals verzoeker beweert, dat de moeder van zijn zoon zich in een kwetsbare positie bevindt zonder de aanwezigheid van verzoeker gelet op de niet nader door hem gespecificeerde “verschillende logistieke uitdagingen”. Verzoeker houdt verder voor dat “het ouderlijk gezag en de financiële en affectieve last” voor zijn zoon gezamenlijk worden gedragen door hemzelf en de moeder van zijn zoon. Hij werkt echter niet concreet uit op grond waarvan hij tot deze conclusie komt. Uit de neergelegde voorpagina en eindconclusie van het vonnis van de familierechtbank te Antwerpen van 4 september 2019 blijkt niet dat het ouderlijk gezag wordt gedeeld of dat er wordt gestreefd naar het gezamenlijk dragen van een affectieve en financiële last. Dit blijkt ook niet uit het betoog van verzoeker zelf die stelt dat hij zijn kind concreet “maar 1 keer, soms twee keer per week” / “minstens 1 keer per week” ziet, noch uit de neergelegde foto’s die verzoeker niet meer kan laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat het zoals de bestreden beslissing stelt, “momentopnames [zijn] waaruit enkel een korte interactie tussen vader en kind kan worden bepaald”, “Foto’s kunnen geen blijf geven van een duurzaam contact, dat lange tijd duurt. Aan de hand van de foto’s kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene de daadwerkelijke zorg voor zijn kind draagt”, waarbij hij bovendien nog opmerkt dat “niet op alle foto’s het kind en/of betrokkene te zien [zijn]”. Voor wat betreft de financiële last: verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de betaling van het onderhoudsgeld geschiedde via de intermediaire instantie DAVO, wat wijst op problemen bij het betalen ervan, wat steun vindt in de screenshots van communicatie met DAVO die verzoeker heeft gevoegd bij zijn aanvraag. Hierin is sprake van een aanmaning voor het uitbetalen van 213,03 euro en achterstal in de uitbetaling van onderhoudsgeld door verzoeker met de mededeling dat hij na de reguliere betaling van onderhoudsgeld gedurende 6 maanden, dit rechtstreeks aan de aanvrager mag doorstorten en niet langer via DAVO moet betalen. Verzoeker heeft screenshots gevoegd bij de aanvraag waaruit de Raad afleidt dat hij in november 2023 twee keer 213,03 euro onderhoudsgeld heeft betaald. Verzoeker verduidelijkt nergens of hij behoudens in november 2023 nog onderhoudsgeld heeft betaald en dit op een regelmatige wijze, hetzij via DAVO of rechtstreeks aan de aanvrager en voegt hiervan ook geen enkel begin van bewijs bij zijn verzoekschrift. Dat het betalen van onderhoudsgeld geen vaststaand gegeven is, blijkt alleszins uit de niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat in de overgelegde stukken van bovenvermeld vonnis kan worden gelezen “dat de vader na de regularisatie van zijn verblijf hoopt aan het werk te gaan”. Dit financiële aspect volstaat bijgevolg niet om de conclusie van verweerder te doorbreken dat verzoekers zorgtaak een marginaal karakter heeft en dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding. Verzoeker is van oordeel dat verweerder een “bijzondere” afhankelijkheidsrelatie zou vereisen tussen hem en zijn zoon maar iets dergelijks kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing. Evenmin volstaat verzoekers boutade, “Wat de affectieve relatie betreft, die wordt overbodig zodra er eveneens een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat, en het risico om uit evenwicht gebracht te worden is per definitie “marginaal” indien er een affectieve relatie met de Belgische ouder bestaat.” Blijkens zijn verzoekschrift heeft verzoeker wel een theoretische kennis van wat het vaderschap en daadwerkelijke zorg inhouden, maar het blijkt niet concreet uit de karige elementen die hij heeft voorgelegd. Hij voegt ook helemaal niets bij zijn verzoekschrift in dit verband. Zo ligt er geen getuigenis van zijn zoon of derden voor over de relatie van verzoeker met zijn zoon, er liggen geen tekeningen, verjaardagskaartjes voor van zijn zoon voor hem of vice versa, geen elementen die wijzen op betrokkenheid van verzoeker met het schoollopen van zijn zoon door hem naar daar te brengen of af te halen, door aanwezig te zijn op schoolfeestjes, oudercontacten,...

2.14. Kan de bestreden beslissing ook niet aan het wankelen brengen: de resem ongefundeerde verwijten die verzoeker uit aan het adres van verweerder zoals dat deze gegevens “door elkaar haspelt”, of er een “karikatuur” van maakt of dat de door verweerder opgenomen motieven “over de affectieve relatie” en “het risico voor het evenwicht van het betrokken kind” niet meer zijn dan “platitudes, ononderbouwde hypotheses en stereotyperingen”. Verzoeker kan voorts de bestreden beslissing niet iets anders laten zeggen dan wat ze zegt. Zo kan hierin worden gelezen: “Er wordt niet ontkend dat hij een band heeft met zijn kind.” Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat verweerder niet betwist dat er een reële affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn kind. Verzoeker woont voorts niet samen met zijn zoon en derhalve kan er geen sprake zijn van een “weerlegbaar vermoeden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat” tussen hem en zijn zoon. Dit staat haaks op de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat enkel duurzame samenwoning met een minderjarig kind gepaard gaat met een vermoeden van een afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker werpt voorts op: “Er dient op gewezen te worden dat de toepassing van artikel 20 VWEU dient onderscheiden te worden van de bescherming die artikel 8 EVRM met zich

*meebrengt.*”, maar hij werkt dit niet verder concreet uit. Alleszins wordt nergens betwist dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven leidt met zijn zoon. De rechtspraak van het EHRM wijst er immers op dat vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (EHRM 27 oktober 1994, nr. 10535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 39 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is echter niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. De bestreden beslissing steunt op de artikelen 40ter, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet en stelt: *“Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”* Bij elementen van openbare orde die leiden tot een beslissing tot weigering van verblijf ondanks een gezinsleven, dient wel een belangenafweging plaats te vinden waarbij een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familieleden, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Dergelijke belangenafweging is in casu gebeurd en verzoeker toont met zijn betoog doorheen het verzoekschrift niet aan dat ze een disproportioneel karakter heeft gezien de schaarse elementen die zijn zaak kenmerken. Verzoeker werpt voorts op: *“Hoewel verzoeker niet samenwoont met zijn kind wordt het ouderlijk gezag en de financiële en affectieve last van het kind gezamenlijk, door verzoeker en de moeder, gedragen. Hierdoor is het weerlegbaar vermoeden dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, van toepassing. Er liggen verder in het administratief dossier geen stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Verzoeker wenst in deze te wijzen op de gevoegde loonfiches waaruit blijkt dat hij, wanneer hij toegelaten was om te werken in België, full time aan het werk was om zo de financiële last van zijn kind te kunnen dragen.”* Verzoeker toont nergens concreet aan dat er sprake is van een gezamenlijk gedragen ouderlijk gezag en financiële last, noch liggen er stukken voor in het administratief dossier die hierop wijzen en dus kan hij ook niet worden gevolgd in zijn deductie dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding. Het blijkt ook nergens uit dat verzoeker loonfiches heeft overgemaakt, laat staan dat hij dergelijke fiches kan laten zeggen dat hij hiermee de financiële last van zijn kind droeg of kon dragen. Verzoeker hamert doorheen het verzoekschrift voorts op de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder en wijst hiervoor op het Chavez-Vilchez-arrest van het Hof van Justitie maar gaat eraan voorbij dat verweerder duidelijk de stukken heeft beoordeeld die verzoeker heeft neergelegd. Verzoeker ontwikkelt ook nergens dat, mocht verweerder dit gevraagd hebben, hij bijkomende stukken zou hebben neergelegd die tot een andere beoordeling zouden hebben kunnen geleid, laat staan dat hij ze voegt bij het verzoekschrift. De Raad ziet verder niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom verweerder zich bij dit onderzoek zou moeten baseren op wetenschappelijke literatuur uit 2017 uit het Verenigd Koninkrijk of beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité, die hij ook pas voor het eerst aanbrengt in het verzoekschrift. Evenmin ziet Raad de grondslag in van verzoekers geïnspireerde verwachting dat een onderzoek diende te geschieden van *“een familierechtbank, jeugdrechtbank, parket of expert”* zonder hetwelk de impact van een verwijdering van de derdelander-ouder op het kind *“per definitie onzeker zal zijn”* en verzoeker verduidelijkt het ook niet. Het stond verzoeker vrij dergelijke onderzoeken zelf te laten uitvoeren en de resultaten ervan mee te delen aan verweerder. Een en ander klemmt des meer nu verzoeker slechts het eerste en het laatste blad verstrekt van een vonnis van de familierechtbank dat betrekking heeft op zijn zaak.

2.15. De Raad komt daarom tot de conclusie dat verzoekers betoog wordt gekenmerkt door theoretische beschouwingen, poneringen, overtuigingen en verwijten aan het adres van verweerder, maar dat hij niet aantoonst dat verweerder op grond van de karige elementen die verzoeker heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.23. bedoelde aanvraag, op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige dan wel disproportionele wijze of in strijd met de in het middel aangehaalde bepalingen tot de conclusie is gekomen dat verzoekers verblijfsrecht niet kan worden erkend.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in het bovenvermeld arrest K.A. van het Hof van Justitie duidelijk werd gesteld, zoals verweerder terecht aanhaalt in zijn nota: *“92. In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie*

*in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40)."*

Het houdt derhalve in dat indien er strafbare feiten zijn gepleegd door een derdelander waarbij er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, de beslissing waarbij een verblijfsrecht wordt geweigerd in overeenstemming is met artikel 20 VWEU, zelfs al zou die weigering voor verzoekers zoon de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten, dit omdat er tussen hem en verzoeker sprake zou zijn van een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding. In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Verzoeker uit hierop kritiek in het tweede middel. Uit de bespreking ervan blijkt dat het middel niet gegrond is. Dus zelfs als het eerste middel gegrond zou zijn, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.17. In een tweede middel werpt verzoeker op:

*"Schending van artikel 3, artikel 8 en artikel 13 EVRM;  
Schending van artikel 5 van Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);  
Schending van artikel 40ter, 43 en 45 Vreemdelingenwet.  
Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;  
Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.  
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;  
Schending van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel.  
Schending van artikel 3 IVRK"*

Hij betoogt als volgt:

*"Eerste onderdeel,*

*Dat de bestreden beslissing vooral zijn motivering vindt in het zogenaamd ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kind én in het zogenaamd actueel karakter van het openbare orde gevaar in hoofde van verzoeker.*

*Hiervoor verwijst verweerder naar volgende veroordelingen:*

- 24.05.2006 Jeugdrechtbank Antwerpen
- 25.05.2009 Correctionele rechtbank Antwerpen
- 29.10.2012 Correctionele rechtbank Antwerpen
- 04.05.2016 Politierechtbank Sint-Niklaas
- 02.12.2016 Politierechtbank Antwerpen
- 22.12.2016 Politierechtbank Antwerpen
- 27.02.2018 Correctionele Rechtbank Antwerpen (op verzet dd. 25.03.2014)
- 28.02.2018 Correctionele Rechtbank Antwerpen (op verzet dd. 04.01.2017)
- 06.03.2018 Correctionele Rechtbank Antwerpen
- 28.03.2018 Correctionele Rechtbank Antwerpen

*Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).*

*Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).*

*De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).*

*Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar de voorgaande veroordelingen, poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen. Verwerende partij herhaalt verder in deze lijn dat de laatste veroordelingen dateren van 2018. Verwerende partij vergeet te nuanceren dat de feiten die aan de grondslag liggen van de veroordelingen van 06.03.2018 en 28.03.2018 dateren van begin 2017. De feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling dd. 28.02.2018 dateren verder in deze lijn van begin 2016. De feiten die aan de grondslag liggen voor de veroordeling dd. 27.02.2018 dateren nog verder in deze lijn van begin 2013. De veroordelingen dd. 27.02.2018 en 28.02.2018 zijn immers vonnissen die volgen op een verstekvonnis of met andere woorden vonnissen op verzet.*

*Hieruit blijkt dat buiten de veroordelingen dd. 06.03.2018 en dd. 28.03.2018 en dd. 28.02.2018, waarvan de feiten respectievelijk dateren van begin 2017 en van begin 2016, de overige feiten dateren van 2014 en daarvoor.*

*Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).*

*Verweerder haalt aan dat er nog steeds sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde.*

*Doch is dit een merkwaardige stelling gelet op het feit dat verzoeker sinds het laatste vonnis dd. 28.03.2018, waarvan de feiten dateren van begin 2017, geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd. Dit vonnis dateert bovendien van bijna 7 jaar geleden, waaruit afgeleid kan worden dat er geen actuele bedreiging is voor de openbare orde meer is (RvV 14 december 2018, nr. 214.038).*

*De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom veroordelingen van oude feiten, minstens 7 jaar oud, aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).*

*Temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vader is een Belgisch minderjarig kind, dat verzoeker voor zijn kind maandelijks een onderhoudsbijdrage betaald, dat verzoeker recht heeft op een omgangsregeling met zoon dewelke in een vonnis van de Familierechtbank Antwerpen bekrachtigd werd in 2017, dat verzoeker wanneer het hem toegelaten was, onmiddellijk is beginnen werken, dat verzoeker mantelzorger is voor zijn moeder die aan de ziekte van Parkinson lijdt, ....*

*Al deze gegevens tonen aan dat verzoeker zijn leven tracht te beteren sinds 2018 en hier, minstens gedeeltelijk, reeds in geslaagd is. Uit deze gegevens volgt verder niet dat verzoeker vandaag nog een gevaar voor de openbare orde is nu hij zich vooral met zijn zoon en zijn moeder bezighoudt.*

*Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.*

*Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.*

*De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten, van 7 jaar en ouder, kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten. Verzoeker heeft zich na deze veroordeling niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.*

*Er dient in ieder geval uitdrukkelijk benadrukt te worden dat de laatste feiten dateren van 2017 en het in deze aldus vreemd is dat verwerende partij pas 8 jaar na de laatste feiten deze motivering vindt.*

*Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.*

*De bestreden beslissing had aldus minstens uitdrukkelijk moeten motiveren waarom veroordelingen van oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).*

*De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.*

*Tweede onderdeel,*

*Verzoeker genoot zijn verblijfsrecht als familielid van een Belg.*

*De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 43§1,2° en 45 Vreemdelingenwet.*

*Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt:*

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.*

*[§ 3...]*

*§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”*

*De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37.*

*Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, luidt als volgt:*

*“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.*

*2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.*

*3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.*

*4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”*

Artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn biedt waarborgen in verband met de bescherming tegen verwijdering en wordt in casu volledigheidshalve (ten aanzien van verzoeker werd tot nader order immers geen verwijderingsmaatregel uitgevaardigd) vermeld:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

De bepalingen van de voormelde artikelen 44bis en 45 dienen richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

De evenredigheidsstoets die door de art. 27, 2e lid en 28, 1e lid van de Burgerschapsrichtlijn wordt opgelegd maakt dat de getroffen maatregel noodzakelijk dient te zijn alsook dat er een juist evenwicht moet bestaan tussen kwestieuze maatregel en de finaliteit ervan en de belangen van de betrokken persoon en deze van de staat. De verschillende belangen dienen ten aanzien van elkaar afgewogen te worden.

De vereiste van deze evenredigheidsstoets wordt onderstreept in artikel 45, §2 Vw. door de woorden

“De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk;
- zijn leeftijd;
- zijn gezondheidstoestand;
- zijn gezins- en economische situatie;
- zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

-

De evenredigheidsstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. (infra)

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidsstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

In casu gaat het om de weigering van een duurzaam verblijfsrecht van een vreemdeling-derdelander, in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zodoende zijn de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

*Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:*

*“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*

*2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*

*Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

*Artikel 51 van het Handvest legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:*

*“1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.*

*2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.”*

*Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.*

*In casu meent verwerende partij dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde. Zij steunt zich hiervoor op de veroordelingen die verzoeker opliep.*

*De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft dateren van begin 2017, zijnde inmiddels reeds 8 jaar geleden!*

*De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.*

*Wel wenst verzoeker de stelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.*

*Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit maar is geboren te Wilrijk [in] 1988. De ouders van verzoeker zijn immers in 1975 van Marokko naar België verhuisd ingevolge arbeidsmigratie.*

*De laatste keer dat verzoeker in Marokko was, was in 2013 om de begrafenis van zijn vader bij te wonen.*

*Verzoeker had drie zussen en 1 broer. Er is jammer genoeg reeds één zus van verzoeker overleden in 2015. Zij heeft twee dochters nagelaten, met wie verzoeker een zeer goede band onderhoudt. De overige twee zussen en broer van verzoeker zijn allen woonachtig in Antwerpen en hebben verder in deze lijn allen kinderen.*

*Alle familieleden van verzoeker beschikken over de Belgische nationaliteit.*

*Verzoeker woont samen met zijn moeder. De moeder van verzoeker lijdt aan de ziekte van Parkinson. Verzoeker neemt een zeer ernstige rol als mantelzorger voor zijn moeder op nu al zijn andere zussen en broer inwonende kinderen hebben en dan ook beduidend minder tijd hebben om voor hun moeder te zorgen.*

*Verzoeker heeft België niet meer verlaten sinds 2013. Verzoeker beschikte vanaf zijn geboorte tot en met midden 2016 over legaal verblijf in België.*

*Verzoeker heeft jaren een duurzame relatie gehad met de moeder van zijn zoon, [M.A.]. Wanneer deze relatie beëindigd werd, werd er voor verzoeker een omgangsregeling vastgelegd middels vonnis van de Familierechtbank Antwerpen. Verzoeker heeft volgens voornoemd vonnis het recht om zijn zoon elke woensdag te zien. Verzoeker onderhoudt daadwerkelijk een intensieve familiale band met zijn zoon. Hij betaalt verder in deze lijn maandelijks een onderhoudsbijdrage voor zijn zoon. Verzoeker diende voor het eerst een verblijfsaanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met zijn minderjarige zoon, [M.A.], in op 19.05.2020. Deze aanvraag werd geweigerd.*

*Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kind en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst*

van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Redenen waarom hij zich sinds begin 2017 niet meer schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit.

Verwerende partij dient aan te tonen dat verzoeker heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Evenwel laat zij na dit te doen.

Door de bestreden beslissing tracht verwerende partij nu aan te tonen dat er een actueel gevaar is voor de openbare orde, dit ondanks het gegeven dat er door verzoeker geen nieuwe feiten zijn gepleegd.

In de bestreden beslissing keert verwerende partij de bewijslast om daar waar zij stelt: "Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij." Verwerende partij creëert hier een negatieve bewijslast in hoofde van verzoeker. Nochtans is het de taak van verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker op heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Verwerende partij laat na dit te doen.

Na de laatste feiten begin 2017 heeft verzoeker zich wel degelijk herpakt.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert is er weldegelijk sprake van een "duidelijke gedrags-wijziging". Zoals ook genoegzaam blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte stukken.

Verzoeker heeft zijn fouten ondertussen al jaren geleden ingezien en wilde destijds zijn verantwoordelijkheid ook financieel opnemen, en op een correcte wijze bijdragen aan de kosten van het huishouden en de opvoeding van het kind.

Verzoeker heeft zich na de feiten van begin 2017 niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten, dit toont hij ondertussen al bijna 8 jaar aan.

De relatie tussen verzoeker en de moeder van zijn zoon verloopt zeer goed en zonder problemen. Zij vormen samen de zorgfiguren voor hun gemeenschappelijk kind, [M.].

Verzoeker heeft zich aldus sinds begin 2017 niet meer schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is en dit ondertussen al voor een periode van 8 jaar, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke acute dreiging voor de openbare orde.

Toepassing artikel 43§2 Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing miskent in haar motivering ook de criteria waarmee bij toepassing van artikel 43§2 Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden bij de beslissing tot intrekking van verblijf.

- de duur van het verblijf in België

Verzoeker is geboren en getogen in België.

Verzoeker heeft België niet meer verlaten sinds 2013. Verzoeker is voor het laatst in 2013 in Marokko geweest. De broer, zussen en moeder van verzoeker wonen allen in België en beschikken verder in deze lijn allen over de Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing miskent deze effectieve lange verblijfsduur (37 jaar) met in feite een loutere verwijzing naar de veroordelingen en de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Dit is een schending van de motiveringsverplichting, daar dit gegeven op zich dient beoordeeld te worden. Verzoeker is een persoon die geen enkele band meer heeft met Marokko, met uitzondering van de nationaliteit. Het gaat om een uitzonderlijk lang verblijf in België nu verzoeker in België geboren is. Deze op zich lange duur wordt door de beslissing miskend.

- de leeftijd van verzoeker:

Hierover bevat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven. Verzoeker heeft de heel zijn leven in België doorgebracht en kent enkel België als zijn

thuisland. Verzoeker is verder in deze lijn sinds 2013 niet meer in Marokko geweest. Na de feiten van begin 2017 heeft verzoeker zich herpakt

Verwerende partij erkent dat verzoeker bepaalde banden met België heeft ontwikkeld en dat zijn sociaal leven zich hier afspeelt, doch stelt dat hij de Marokkaanse normen en waarden eveneens kent.

Verwerende partij miskent hiermee het gegeven dat verzoeker in België geboren is en zijn hele leven hier heeft doorgebracht.

- de gezins- en economische situatie en de kinderen

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat het gezinsleven met zijn zoon ondergeschikt is nu verzoeker zogenaamd nog een gevaar voor de openbare orde is.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het gevaar voor de openbare orde superieur in overweging genomen dient te worden en dat het belang van het kind hieraan ondergeschikt is.

[M.] gaat in België naar school, kent Marokko niet, is nog nooit in Marokko geweest en heeft hier uiteraard zijn sociaal netwerk. Het is niet in het belang van het kind en zijn verdere toekomst om zich in een ander land te moeten vestigen en daar zijn leven te moeten oppikken. Verwerende partij ontwikkelt hierover zelfs géén motivering.

Ook wanneer zijn zoon in België blijft en verzoeker elders zou wonen heeft dit een grote impact op zijn zoon. Verzoeker heeft de laatste 8 jaren duidelijk aangetoond dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt, en ook financieel zijn bijdrage levert aan zijn zoon.

Zowel emotioneel als financieel zou een terugkeer van verzoeker naar Marokko een ernstige negatieve invloed hebben op zowel de gezinssituatie als de economische situatie van het kind.

Bij een terugkeer naar Marokko van verzoeker zou zijn kind moeten opgroeien zonder zijn vader.

In het kader van artikel 8 EVRM verwijst de beslissing nogmaals naar het verleden van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan in een beslissing van 2024 niet worden afgewezen met verwijzing naar feiten uit 2017 en daarvoor.

Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen een gezin gesticht heeft, waarvan de gezinsleden overigens allen de Belgische nationaliteit hebben. Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat de laatste feiten dateren van begin 2017 en dat verzoeker zich sedertdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan gelijkaardige feiten als diegene waarvoor hij in het verleden veroordeeld is geworden.

- de sociale en culturele integratie

Wat betreft de sociale en culturele integratie verwijst de bestreden beslissing opnieuw naar het verleden van verzoeker en de voorgaande veroordelingen. Op zich is dit een falend motief; de integratie moet beoordeeld worden rekening houdend met alle vroegere en actuele gegevens over verzoeker. De beslissing miskent dit. Verzoeker heeft ook via zijn zeer talrijke familieleden in België afdoende sociale en culturele banden evenals door zijn zoon.

Verwerende partij haalt verder aan dat verzoeker geen stukken bijgebracht heeft inzake de sociale en culturele integratie. Het is uiteraard aan verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren.

- de bindingen met het land van oorsprong

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing de zowel het kind, de broer, zussen en mama en overige familieleden in België wonen en bevestigt hiermee de bindingen met familie in België. De bindingen met Marokko zijn bijgevolg zo goed als onbestaande. Maar opnieuw verwijst de bestreden beslissing in dit onderdeel naar het verleden van verzoeker, terwijl dit onderdeel een eigen inschatting vereist.

Schending van artikel 45§2 Vreemdelingenwet

- Wat betreft de vereiste van werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging

De bestreden beslissing faalt in haar motivering en schendt artikel 45 §2, alinea 3 Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

*Wat het actuele karakter van de bedreiging betreft faalt de motivering van de bestreden beslissing. De feiten die vermeld worden in de laatste veroordeling dateren van begin 2017; de hier bestreden beslissing wordt bijna 8 jaar later genomen. Intussen is er geen enkel strafrechtelijke tenlastelegging opzichthens verzoeker. Het actuele karakter van de dreiging is 8 jaar na de laatste feiten niet aangetoond.*

*In werkelijkheid is er geen enkel motief dat de actuele bedreiging ondersteunt.*

*Ten eerste kan uit deze informatie niet worden besloten dat een werkelijke, voldoende ernstige en actuele bedreiging aanwezig is, integendeel. Ten tweede is de informatie niet actueel.*

*Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kind en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.*

*- wat betreft de vereiste van evenredigheid*

*Artikel 45§2 Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel.*

*Dit vereist een fair balance toets tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van verzoeker; dit vereist ook in zijn globaliteit een evenredige beoordeling van de ganse situatie en van alle elementen van het dossier.*

*Uit het hogervermelde blijkt dat de evenredigheid volledig afwezig is in de bestreden beslissing. Er is nergens een redelijke afweging van belangen gemaakt.*

*Verzoeker is de mening toegedaan dat op kennelijk onredelijke wijze door verwerende partij werd geoordeeld dat ernstige redenen van openbare orde kunnen verantwoorden dat zijn verblijf wordt geweigerd en dat uit zijn gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.*

*Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 44bis en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.*

*De motiveringsplicht legt aan het bestuur op dat haar motiveringen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en afdoende moeten zijn.*

*De ingeroepen redenen moeten effectief van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden. In casu meent verwerende partij dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.*

*Nochtans motiveert de beslissing niet op afdoende en concrete wijze op welke manier zijn persoonlijk gedrag een dergelijke bedreiging vormt, temeer gelet op de positieve elementen die verzoeker kan aanhalen en aangehaald heeft, waaronder zijn integratie, het onderhouden van een zeer intensieve band met zijn zoon, de duur die intussen verstreken is sedert het laatste strafbare feit, zijn schuldinzicht en het gegeven dat hij zich niet meer schuldig heeft gemaakt aan enige strafrechtelijke inbreuk van welke aard dan ook.*

*De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur waardoor de nietigverklaring ervan zich opdringt.*

*Het middel is gegrond."*

2.18. Waar verzoeker de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet opwerpt, stelt de Raad vast dat deze bepaling werd opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Verzoeker kan er bijgevolg niet dienstig de schending van aanvoeren. Hij zet trouwens ook niet uiteen hoe deze bepaling werd geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat verzoeker geschonden acht, werd omgezet in Belgische wetgeving, namelijk in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de

voornoemde bepaling van de Terugkeerrichtlijn inroepen. De bestreden beslissing bevat trouwens ook geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, leest de Raad geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Voor wat betreft artikel 13 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze deze verdragsbepaling in combinatie met de artikelen 3 en 8 van het EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van het hoorrecht en van het vertrouwensbeginsel wordt ook niet nader toegelicht.

Deze onderdelen van het tweede middel zijn bijgevolg onontvankelijk

2.19. In een eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom de veroordelingen die hij heeft opgelopen in het verleden aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat hij *“vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde”*. Verzoeker verwijt verweerder niet te nuanceren dat de feiten die aan de basis liggen van de laatste veroordelingen van 6 maart 2018 en 23 maart 2018 dateren van begin 2017 en dat de feiten die aan de basis liggen van eerdere veroordelingen van nog langer geleden dateren. Hij benadrukt dat hij sinds het laatste vonnis uitgesproken door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 28 maart 2018 geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd waaruit volgens hem kan worden afgeleid dat hij geen actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom de veroordelingen voor *“oude feiten”* aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat hij vandaag nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij voert aan dat hij er sinds 2018 *“gedeeltelijk”* in is geslaagd *“zijn leven te beteren”*, wat blijkt uit het feit dat hij met zijn Belgisch minderjarig kind een omgangsregeling heeft en een onderhoudsbijdrage betaalt, dat hij onmiddellijk is beginnen werken toen dit toegestaan was en dat hij fungeert als mantelzorger voor zijn moeder die aan de ziekte van Parkinson lijdt en met wie hij tevens samenwoont. Volgens verzoeker toont het feit dat hij sinds zijn laatste veroordeling geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd zijn schuldinzicht en een gedragswijziging aan. Hij stelt dat hij niet de neiging vertoont *“zijn laakbaar gedrag van in het verleden”* voort te zetten.

2.20. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren, bepaling die de formele motiveringsplicht behelst. Voor wat betreft de draagwijdte van de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punten 2.3. en 2.4.

2.21. Verweerder heeft bij de weigering van verzoekers aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger/Belgische onderdaan het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

2.22. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :*

*1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Deze bepaling moet zoals verweerder terecht duidt in de bestreden beslissing en in de nota samen worden gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*

*Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”*

2.23. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er is immers de verplichting voor de nationale rechter om bij nationale bepalingen die een link hebben met het Unierecht, rekening te houden met de uitlegging ervan door het Hof van Justitie in zijn rechtspraak.

2.24. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (cf. o.a. HvJ 16 mei 2018, C-82/16). De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.).

2.25. In de bestreden beslissing heeft verweerder zich gekweten van de formele motiveringsplicht door duidelijk aan te geven waarom verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij wijst er hierbij op dat verzoeker veelvuldig in aanraking is gekomen met het gerecht, waarbij hij benadrukt dat verzoeker een recidivist is door meermaals dezelfde strafbare feiten te hebben gepleegd ondanks een eerdere veroordeling en dat het gaat over ernstige feiten. Voor wat betreft de ernst van de feiten bespreekt verweerder in het bijzonder het gedrag van verzoeker dat voortvloeit uit de door hem gepleegde feiten van diefstal met geweld, wijst hij op de maatschappelijke impact van de begane druggerelateerde feiten en wijst hij op het gedrag van verzoeker dat aan de grondslag ligt van twee veroordelingen wegens opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot, samenlevende persoon of een persoon met wie hij heeft samengewoond. Verweerder is zich ervan bewust dat de laatste veroordelingen van verzoeker dateren van 2018, maar gezien het vastgestelde recidivisme is hij van oordeel dat er een duidelijk risico bestaat dat hij zal hervallen in strafbare feiten.

2.26. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift meermaals dat het veroordelingen betreft voor oude feiten en dat hij sinds zijn laatste veroordeling in 2018, voor feiten begaan begin 2017, geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, wat volgens hem getuigt van schuldinzicht. Hij acht het een schending van het evenredigheidsbeginsel alsook van artikel 8 van het EVRM (er is immers volgens verzoeker geen sprake meer van de vereiste om de openbare orde te beschermen waaraan zijn persoon en familiaal ondergeschikt werden geacht) doordat verweerder daar anders over denkt). Echter volgt uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie dat ook na een betrekkelijk tijdsverloop, het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde ook kan voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing – die in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat – heeft verweerder hierop nadrukkelijk de aandacht gevestigd. Verzoeker betwist dit nergens in zijn verzoekschrift. Integendeel maakt hij zelf gewag van “*laakbaar gedrag*” en stelt hij: “*De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.*”

2.27. Met zijn betoog dat hij zijn leven tracht te beteren en dat hij daarin “*minstens gedeeltelijk*” in geslaagd is omdat hij vader is van een Belgisch minderjarig kind met wie hij een omgangsregeling heeft en waarvoor hij

een onderhoudsbijdrage betaalt en dat hij tevens mantelzorger is voor zijn moeder die lijdt aan de ziekte van Parkinson, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij niet langer een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De Raad wijst erop dat de concrete omgangsregeling ook niet blijkt uit de screenshots van het eerste en laatste blad van het vonnis van de familierechtbank van 2017 dat verzoeker heeft toegevoegd aan zijn aanvraag en voor wat betreft het betalen van een onderhoudsbijdrage blijkt nergens uit dat dit behoudens een uitbetaling in november 2023 daadwerkelijk en regelmatig gebeurt (zie supra). Ook blijkt nergens uit dat verzoeker optreedt als mantelzorger voor zijn moeder, laat staan dat ze aan Parkinson lijdt. De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing duidelijk stelt: *“Ook het krijgen van een Belgisch kind, en de relatie waaruit het kind is voortgekomen heeft betrokkene er duidelijk niet van kunnen weerhouden nieuwe feiten te plegen of ertoe te bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. Op 07.07.2014 wordt het kind (referentiepersoon) geboren. Van 9.02.2012 tot 29.11.2012 en van 2.07.2015 tot 6.10.2015 woonde hij samen met de moeder van het kind [D.S.] [...]”* Verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift: *“de veroordelingen dd. 06.03.2018 en dd. 28.03.2018 en dd. 28.02.2018, waarvan de feiten respectievelijk dateren van begin 2017 en van begin 2016, de overige feiten dateren van 2014 en daarvoor”*. Er ligt niets concreets voor van verzoeker op het vlak van economische activiteit en sociale en culturele integratie (zie infra) na zijn laatste veroordeling en noch de geboorte van zijn kind noch de aanwezigheid van familieleden in België hebben hem ervan weerhouden om meermaals strafrechtelijk betugelde feiten te plegen. De Raad kan het daarom niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder, hoewel de laatste veroordeling van verzoeker dateert van 2018, toch nog altijd een risico ontwaart dat deze zal hervallen in strafbare feiten, zoals hij in het verleden meermaals dezelfde feiten heeft gepleegd en derhalve van oordeel is: *“Ook al dateren de laatste veroordelingen van in 2018, vormt dit geen element om te kunnen vaststellen dat de bedreiging niet langer actueel is. Betrokkene pleegde immers in het verleden veelvuldig inbreuken tegen de openbare orde. In die zin is het redelijk te stellen dat er afdoend een neiging bestaat om het gedrag in de toekomst te handhaven.”*

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond. Verzoekers theoretische beschouwingen kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

2.28. Voor wat betreft het tweede onderdeel, na uitgebreide theoretische beschouwingen – waarbij hij niet dienstig kan stellen dat een weigering van een duurzaam verblijfsrecht voorligt en artikel 44bis van de Vreemdelingenwet van toepassing is – benadrukt verzoeker opnieuw dat de feiten die aan de basis liggen van zijn laatste veroordeling dateren van begin 2017, dat hij sedertdien geen strafbare feiten meer heeft gepleegd en betwist hij de vaststelling van verweerder dat hij *“tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde”*. Hij herhaalt dat het een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM door hem alsnog te bestempelen als een actuele bedreiging voor de openbare orde. Anderzijds wijst hij op het feit dat hij in België is geboren, dat hij tot midden 2016 over een wettig verblijf in België beschikte, dat hij in 2013 de laatste keer in Marokko was om zijn vader te begraven, dat hij een goede band heeft met de twee dochters van zijn overleden zus, dat zijn andere twee zussen, broer en moeder die allen de Belgische nationaliteit hebben in België wonen, dat hij fungeert als mantelzorger voor zijn moeder die aan de ziekte van Parkinson lijdt, dat hij een *“duurzame relatie”* gehad heeft met de moeder van zijn zoon, dat hij een *“intensieve familiale band”* heeft met zijn minderjarige Belgische zoon met wie hij een omgangsregeling heeft en voor wie hij maandelijks een onderhoudsbijdrage betaalt. Hij voert aan dat hieruit evenals uit de *“bijgebrachte stukken”* blijkt dat er sprake is van een *“duidelijke gedragswijziging”*.

2.29. Waar verzoeker eerder geuite kritiek tegen de bestreden beslissing herhaalt, volstaat het verwijzen naar de voorgaande bespreking ervan. Waar verzoeker specifiek nog betoogt, *“In de bestreden beslissing keert verwerende partij de bewijslast om daar waar zij stelt: “Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij”* dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien dit niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Verzoeker grossiert voorts doorheen het verzoekschrift in blote beweringen zoals dat thans de relatie tussen hem en de moeder van zijn zoon *“zeer goed”* zou verlopen en dat ze *“samen de zorgfiguren zijn”* voor hun gemeenschappelijk kind.

2.30. Voor wat betreft de persoonlijke omstandigheden, waarmee verweerder overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden, lijst verzoeker de elementen op die zijn zaak kenmerken, benadrukt hij zijn lang verblijf alhier en is hij van oordeel dat verweerder dit heeft miskend door in feite zich te beperken tot een *“loutere verwijzing”* naar de veroordelingen en de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing, die als een geheel moet worden gelezen, blijkt immers duidelijk dat verweerder al de door verzoeker opgesomde elementen erkent en meer doet dan alleen maar te verwijzen naar diens veroordelingen en de feiten die hieraan aan de grondslag liggen. Zo stelt verweerder vast dat verzoekers parcours getuigt van *“desintegratie”*, dat hij zich duidelijk niet de Belgische regels, normen en waarden eigen heeft gemaakt hoewel hij hier al heel zijn leven woont, dat zijn relatie van 2012 tot 2015 en de geboorte van zijn kind in 2014 hem er niet van hebben kunnen weerhouden nieuwe feiten te plegen noch hem ertoe hebben aangezet zich te herpakken of een nieuwe wending te geven aan zijn leven, dat het vaderschap hem niet heeft gemotiveerd het belang en welzijn van zijn kind voorop te stellen, dat de aanwezigheid van zijn familie klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie is geweest voor hem om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven kon leiden. Integendeel, zo stelt verweerder, in 2018 wordt hij tot tweemaal toe

veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot, samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Verweerder besluit daarom: *“Deze familiale belangen en zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin hebben betrokkene er nooit van weerhouden om continu feiten te plegen tegen de openbare orde en de sociale rust. In die zin achten wij deze beslissing tot weigering wegens redenen van openbare orde dan ook evenredig met de nadelige gevolgen die betrokkene en zijn gezin zullen ondervinden van deze beslissing. Betrokkene heeft meermaals het vertrouwen van de Belgische samenleving geschaad. Dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin kon bieden tegenover zijn gezin en het gezinsbelang niet vooropstelde, kan er bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.”* Verzoeker gaat helemaal niet in op deze overwegingen waardoor ze niet aan het wankelen worden gebracht.

2.31. Voor wat betreft zijn leeftijd stelt verzoeker dat hierover geen enkel motief is terug te vinden in de bestreden beslissing. Hierin kan verzoeker niet worden gevolgd aangezien in de bestreden beslissing wel degelijk kan worden gelezen dat hij *“thans 36 jaar”* oud is, wat volgens verweerder noch uiterst jong, noch uiterst oud is waardoor zijn leeftijd geen bezwaar vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Voorts kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 2.35. Dat verzoeker zijn leeftijd een belangrijk gegeven acht omdat hij zijn hele leven in België heeft doorgebracht en sinds 2013 niet meer in Marokko is geweest en dat hij zich heeft herpakt na 2017 doet aan deze beoordelingen van verweerder geen afbreuk.

2.32. Voor wat betreft zijn gezinsleven betoogt verzoeker dat zijn zoon nog nooit in Marokko is geweest en in België zijn sociaal netwerk heeft. Volgens verzoeker is het niet in diens belang om zich in een ander land te moeten vestigen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zulks ook niet oplegt. Verweerder is immers alvorens verzoeker het verblijfsrecht te weigeren, nagegaan of er tussen verzoeker en zijn zoon een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat dat deze laatste zou worden gedwongen de Unie te verlaten in geval zijn vader het verblijfsrecht werd geweigerd (en dus samen met hem naar Marokko zou moeten gaan). Hij kwam zoals gezegd tot de vaststelling dat dit niet het geval is en dat de moeder, die in België verblijft, de dagdagelijkse zorg draagt voor verzoekers minderjarig kind. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoeker nog de verwachting koestert dat verweerder in de bestreden beslissing aandacht moet besteden aan een vestiging van zijn zoon in Marokko. Verzoeker wijst er verder – enigszins strijdig met voormeld betoog – op dat bij zijn terugkeer naar Marokko, zijn kind zou moeten opgroeien zonder zijn vader. Dit is inderdaad het gevolg van de door verzoeker niet aan het wankelen gebrachte door verweerder gedane beoordeling dat hij een actuele ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat de geboorte van zijn zoon op 7 juli 2014 hem er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen, dat zijn zorgtaak voor zijn kind marginaal is en dat de moeder van het kind de dagdagelijkse zorg draagt, waarbij verweerder erop wijst: *“Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden.”* Verzoeker toont niet aan dat deze afweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM dat ook het respect voor het hoger belang van het kind omvat, noch door te benadrukken dat hij *“een gezin gesticht heeft”*, noch door louter te poneren dat hij de laatste 8 jaren duidelijk heeft aangetoond dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt en financieel zijn bijdrage levert voor zijn zoon. Het is niet omdat verzoeker sedert zijn laatste veroordeling geen misdrijven heeft gepleegd, dat hij zijn verantwoordelijkheid neemt voor zijn kind. Zo kan voor wat betreft de financiële bijdrage worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld over het onderhoudsgeld. Verzoeker geeft hierover geen enkele concrete duiding, noch voegt hij bij zijn verzoekschrift een begin van bewijs dat hij regelmatig en stipt onderhoudsgeld betaalt voor zijn kind. Er is ook niet de minste aanwijzing van enige economische activiteit voordat de bestreden beslissing werd getroffen. Verzoeker kan, gelet op dit alles, niet worden gevolgd in zijn deductie dat een terugkeer naar Marokko een ernstige negatieve invloed zal hebben op zowel *“de gezinssituatie als de economische situatie van het kind”*. Zoals gezegd staat het verzoeker vrij om contact te hebben met zijn kind via moderne communicatiemiddelen.

2.33. Verweerder wijst er verder op dat de aanwezigheid van zijn familie – waaronder ook zijn moeder, broer en zussen – klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie is geweest voor verzoeker om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Verweerder acht daarom de weigering van het verblijfsrecht aan verzoeker wegens redenen van openbare orde evenredig met de nadelige gevolgen die verzoeker en zijn familie hiervan zullen ondervinden. In dit verband kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 2.30. Het volstaat niet om te benadrukken dat zijn gezinsleden allen de Belgische nationaliteit hebben noch om opnieuw te wijzen op het feit dat de strafbare feiten dateren van begin 2017 om de afweging van persoonlijke en familiale belangen ten opzichte van de bescherming van de openbare orde in zijn voordeel te doen kantelen.

2.34. Voor wat betreft het element van sociale en culturele integratie komt verzoeker niet verder dan te stellen dat bij de beoordeling van *“de integratie”* met *“alle vroegere en actuele gegevens”* rekening moet worden gehouden en dat de bestreden beslissing dit miskent. Hij duidt echter niet welke concrete elementen van integratie en *“gegevens”* verweerder heeft miskend en hoe die dan de balans in zijn voordeel hadden kunnen doen kantelen. Verweerder ging er blijkens de bestreden beslissing vanuit, gezien verzoekers lang verblijf in België, dat hij één van de landstalen machtig is en dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Echter stelt verweerder vast dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van een gebrek aan integratie. Hij wijst erop dat verzoeker jarenlang aanhoudend de normen en waarden van de Belgische samenleving aan zijn laars heeft gelapt. Verzoeker kan deze afwegingen over sociale en culturele integratie bezwaarlijk aan het wankelen brengen door op te werpen dat hij via *“zijn zeer talrijke familieleden in België afdoende sociale en culturele banden [heeft] evenals door zijn zoon”*.

2.35. Voor wat betreft de bindingen met zijn land van oorsprong, Marokko benadrukt verzoeker dat deze *“zo goed als onbestaande”* zijn. Het is niet omdat verzoekers kind alhier verblijft en er *“bindingen”* in België zijn met familie (broer, zussen en moeder en *“overige familieleden”*) – die overigens niet worden aangetoond –, dat de bindingen met Marokko *“bijgevolg”* zo goed als onbestaande zijn zoals verzoeker poneert in zijn verzoekschrift. Verder verwijt hij verweerder te verwijzen naar zijn verleden. De Raad merkt opnieuw op dat de bestreden beslissing duidelijk meer doet dan te verwijzen naar verzoekers strafrechtelijk verleden. Verweerder wijst erop dat verzoeker bij zijn horen heeft aangegeven Arabisch te spreken, dat kan worden aangenomen dat hij een mindere band heeft met Marokko omdat hij er nooit heeft gewoond maar dat het niet redelijk is aan te nemen is dat hij er geen voeling (*“gebruiken, normen en waarden”*) mee heeft, gelet op het feit dat zijn familie die in België woont een Marokkaanse achtergrond heeft en dat men niet zomaar voeling met het land van oorsprong verliest omdat men in een ander land woont. Verweerder is tevens van oordeel dat de leeftijd van verzoeker toelaat te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis een leven in Marokko opnieuw op te bouwen, de banden met het land waarvan hij de nationaliteit draagt aan te sterken en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker gaat volledig voorbij aan deze motieven waardoor ze overeind blijven.

2.36. De Raad merkt op dat verzoeker geheel stilzwijgend is voor wat betreft de afweging in de bestreden beslissing over zijn economische situatie.

2.37. Ten slotte eindigt verzoeker zijn betoog met de opwerping van de schending van artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij werpt hierbij op dat er geen sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Opnieuw wijst hij erop dat de feiten die aan de laatste veroordeling ten grondslag liggen dateren van begin 2017. Hij wijst op schuld-besef en betreurt dat hij fysiek gescheiden moet leven van zijn kind. Hij is van oordeel dat de evenredig-heid *“volledig”* afwezig is gezien *“de ganse situatie”* en *“alle elementen van het dossier”*. Dit alles kwam reeds ruim aan bod. De Raad verwijst daarom naar de bespreking ervan en komt tot de conclusie dat de schending van het evenredigheidsbeginsel niet wordt aangetoond. Verzoekers andersluidende over-tuiging kan niet tot een andere conclusie leiden.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond. Verzoekers theoretische beschouwingen kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Derhalve is het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA